

HLASY NÁRODA

VOICES OF THE NATION

MĚSÍČNÍK ČESKÉ MISIE V CHICAGU

No 12/2011

Cena \$ 2.50

DECEMBER 2011

Kostel sv. Mikuláše v Lounech

Svatému Mikuláši, oblíbenému svěci východní i západní církve, jehož památku slavíme 6. prosince je také v naší vlasti zasvěceno mnoho kostelů. Velmi krásný gotický chrám, jehož je patronem se nachází v Lounech.

Okresní město Louny, nazývané někdy „Perla na řece Ohři“ se nachází v západních Čechách asi 30 kilometrů jižně od Ústí nad Labem. První zmínky o osadě Luna při brodu přes řeku Ohři pochází ze 12. století. V 60. letech 13. století dal Přemysl Otakar II. v jeho blízkosti postavit královské město. Leželo na cestě do Německa, díky tomu také velká část obyvatel měla německý původ. V pozdější době však bylo obyvatelstvo převážně české.

V osadě Luna, tzn. Měsíc, který se zářící hvězdou je dodnes hlavním symbolem v městském znaku, byl postaven první kostel zasvěcený sv. Petru a dnes se nachází na západním Žateckém předměstí. Původní farní kostel byl postaven v polovině 13. stol. v době založení města. Byl v románském či ranně gotickém slohu a zasvěcen byl památce Povýšení sv. Kříže. Kostel byl obklopen hřbitovem. Lounský kostel patřil mezi nejbohatší v Českém království, neboť jeho zakladatelem a patronem byl sám panovník. Lounští si proto mohli dovolit rozsáhlé přestavby svého chrámu, během kterých byla postavena dnešní věž. Lounští faráři také bývali vysokými královskými úředníky, kteří se často zdržovali v Praze a duchovní správu vedli vikáři, neboli kaplani, kteří je zastupovali. V první polovině 14. stol. byl kostel poškozen požárem, ale byl opět obnoven. Tehdy také došlo ke změně patronie a ochráncem kostela se stal sv. Mikuláš.

U Pražské brány stával již od dob založení města dominikánský klášter s kostelem Panny Marie. Před rokem 1331 založil lounský rychtář Bero na předměstí Benátky ženský klášter magdalenitek s kostelem sv. Anny. Řád sester pokání sv. Marie Magdaleny byl původně založen pro kající bývalé prostitutky a zaměřen na spásu mravně ohrožených žen, ale ve 14. století tzv. bílé paní pečovaly převážně o nemocné a poutníky.

Již počátkem 15. století se lounští obyvatelé nadchli pro učení Mistra Jana Husa a velmi brzy přijímali při mši i z kalicha. Po Husově upálení byly zničeny kláštery dominikánů a magdalenitek a řeholníci byli vyhnáni a posléze i katolický farář. V první fázi husitství se rozšířila pověst, že Louny patří mezi pět vyvolených měst. Podle učení tábořských kněží se totiž měli dobří lidé utéci do pěti měst: Plzně, Žatce, Loun, Slaného a Klatov, kde jedině se mohli zachránit před zkázou blízkého konce světa. Brzy vznikl svaz lounských, žateckých a

slánských husitů, kteří se tehdy účastnili většiny významnějších bitev. Po skončení válek husitských zůstalo město až do Bílé Hory víceméně věrně utrakvistu - umírněnému husitskému směru podobojí. Jejich symbol - Kalich - zlatě zářil z vysoké kostelní věže i z obou městských bran, vino se sklízelo na svazích kopců Českého středohoří a chrámová liturgie, latinská i česká, mezi svěci oslavovala i Mistra Jana Husa. Král v té době patronální právo ke kostelu již neměl a kněží, působící v Lounech, byli vybíráni přímo městem.

Doba podobojí zanechala v Lounech množství hmotných památek. Zničený dominikánský chrám nahradil kostelík Matky Boží na Pražském předměstí. Kostel sv. Petra prošel důkladnou přestavbou. Největší pozornost byla věnována děkanskému chrámu sv. Mikuláše, který 25. března 1517 spolu s celým vnitřním městem, vyhořel. Z původního kostela se zachovala pouze věž. Stavbu nového chrámu započal mistr Mikuláš, kterého brzy vystřídal královský architekt Benedikt Rejt. Ten zhotovil kompletní plány a celou stavbu řídil, nakonec zde i roku 1534 zemřel a byl ve zdejších kostele pohřben. Chrám byl dokončen roku 1538. Na místě původního kostela vzniklo překrásné dílo pozdní gotiky - síňové trojlodí s krásnou krouženou klenbou na štíhlých pilířích. Charakteristický rys lounského chrámu tvoří štíhlé stanové střechy kryté břidlicí. Jsou dílem lounského tesaře mistra Eliáše. Pýchou kostela je pozdně gotický vchod na jižní straně se síťovou klenbou a portálem zdobeným renesančními ornamenty kolem dveří. Perlou vnitřního vybavení chrámu je kamenná kazatelna z roku 1540 zdobená trojlístky a liliemi. Vchod na ni zkrášluje květy a dva andělé v renesančním slohu. Velkolepá dominanta města měla i tomu odpovídající duchovní hudbu. Disky zdejší školy, jedné z nejlepších v Čechách, kde se rektory stávali významní humanisté, zněl z českého i latinského kůru kvalitní zpěv doprovázený varhanami a dalšími nástroji. Nákladně zdobené Graduály, ze kterých literáti zpívali, je možné ještě dnes shlédnout v archivu města.

I po bitvě u Bílé Hoře se Lounští dlouho zdráhali přestoupit ke katolictví a v průběhu třicetileté války se do města spolu se Sasy a Švédy nekatolíci ještě několikrát vrátili. Koncem války už byly Louny vyčerpané, zpustlé a téměř úplně opuštěné. O obnovu navoženého života ve městě se velkou měrou zasloužil Jezuitský řád. Doba barokní zanechala v kostele sv. Mikuláše též mnoho památek. Nejvýznamnějšími jsou tři monumentální barokní oltáře z lipového dřeva, zhotovené v letech 1701-1706 pražskými řezbáři Jeronýmem

Kohlem a Františkem Preissem, truhlářem Markem Nonnenmacherem a malířem Janem Jiřím Schummerem. Na hlavním oltáři je obraz „Narození Páně“, v nástavci obraz sv. Mikuláše. Po stranách stojí nadživotní sochy sv. Mikuláše a sv. Vojtěcha, v patře pak plastiky svatých Kateřiny, Barbory, Václava a Leopolda. Jižní oltář nese obrazy Kázání sv. Jana Křtitele a nad ním sv. Jana Evangelisty, oltář na severní straně obrazy Nanebevzetí P. Marie a Nejsvětější Trojice. Koncem 19. a poč. 20. stol. kostel restaurovali známí stavitelé Kamil Hilbert a Josef Mocker. Při tom byl kostel purizován v gotickém slohu a byly odstraněny skoro veškeré barokní detaily a úpravy.

V 17. století Louny zasáhlo několik velkých epidemií. Po odvrácení druhé z nich byl roku 1718 na Žateckém předměstí u morového hřbitova postaven kostel Nejsvětější Trojice a 14 Pomocníků. U něj stála poustevna s řeholníkem-ivanitou, který zastával funkci kostelníka a hrobníka až do josefínských reforem.

V Lounech stále také ožíval protestantský duch. Působil zde například evangelický misionář Jan Karafiát, známý autor Broučků. Po vzniku První republiky díky Aloisi Vosátkovi, místnímu oblíbenému kaplanovi, odpadla v Lounech k nově založené Církvi československé husitské většina katolíků. Následné vleklé spory o chrám sv. Mikuláše nakonec vedly k jeho dočasnému zavření. Katolíci se přestěhovali ke 14 Pomocníkům a Československá církev si r. 1932 postavila vlastní modlitebnu. Dobrou pověst katolíků ve městě podpořil příchod 18 sester vincentek do nově postavené nemocnice, kde měly i vlastní kapli a ve 30. letech přišly sestry urbaniky, které se staraly o sociálně slabé a pracovaly s mládeží.

Obnovu farnosti pak přerušila druhá světová válka a po ní především nástup komunismu. Řeholnice z nemocnice musely odejít a kaplan Jindřich Tomíček byl uvězněn. Dočasní administrátoři farnosti, se museli starat o stále větší počet okolních kostelů, kde kněz scházel. V 70. a 80. letech 20. stol. zde obrovské dílo na poli duchovním i na generální opravě chrámu sv. Mikuláše vykonal horlivý kněz P. Milan Bezdek.

Dnes katolická farnost v Lounech prožívá období velké obrody. Z obrazové kroniky farnosti na internetu je vidět, že žije naplno. Bohoslužby jsou hojně navštěvované, kolem oltáře je plno ministrantů, funguje velký i dětský sbor, konají se poutě a procesí Božího těla, pořádá se mnoho kulturních akcí.

Foto na titulní straně:

Kostel sv. Mikuláše v Lounech

Vánoční modlitba

Drahý Pane,
v tomto čase dávání
a přijímání snadno
přehlédneme dary,
které nám dáváš Ty.

Děkujeme Ti za místo,
kde můžeme bydlet,
za oděv, jídlo a všechny
dobré věci, které nám
denně opatřuješ.

Děkujeme Ti za lidi,
které máme kolem sebe
a kteří nás milují.

Děkujeme Ti, že zůstáváš
s námi v nesnázích života
a táhneš nás blíž k sobě.

Děkujeme za pokoj,
který dáváš jedině Ty.

Pane, nejvíc děkujeme
za to, že ses narodil
v Betlémě pro naši spásu.

Děkujeme také,
že naše budoucnost
je ve Tvých rukou.

Děkujeme Ti, že jsi nadějí
pro každého z nás.

JÁSEJTE BOHU VŠECHNY ZEMĚ

Neboť Pán uvedl
ve známost svou spásu
a zjevil svou milost
před zraky všech národů

Jásot s anděly
při radostném Gloria vánoční noci

Klanění s pastýři
při radostném dávání ze svého mála

Obdiv s mudrci
při radostném uznání Krista svým Pánem

To vše Vám u jesliček vyprošuje
a k pohledu víry do otevřeného nebe
Vám i Vaším blízkým ze srdce žehná

Mons. Dušan Hladík

LITURGICKÁ ČTENÍ

4.neděle adventní - 18.prosince 2011

1. ČTENÍ - 2 Sam 7,1-5.8b-12.14.16

Čtení z druhé knihy Samuelovy.

Když se usadil král David ve svém paláci a Hospodin mu popřál pokoj od všech okolních nepřátel, pravil král proroku Nátanovi: „Podívej se, já bydlím v domě z cedrů, zatímco Boží archa přebývá uprostřed stanových pláten.“ Nátan odpověděl králi: „Jdi a splň všechny záměry, které máš v srdci, vždyť Hospodin je s tebou!“ Ale v oné noci ozvalo se Hospodinovo slovo k Nátanovi: „Jdi a řekni mému služebníkovi Davidovi: Tak praví Hospodin: Ty mi chceš vystavět dům, kde bych bydlel? Já jsem tě vzal z pastviny od ovci, abys byl vládcem nad mým izraelským lidem, a byl jsem s tebou ve všem, cos podnikal, vyhubil jsem před tebou všechny tvé nepřátele. Zjednám ti veliké jméno, jaké mají ti největší na zemi. Určím svému izraelskému lidu místo, zasadím ho tam a bude tam bydlet. Nebude se už děsit a lidé oddaní zločinu se neodvážejí ho sužovat jako dříve, v dobách, kdy jsem ustanovil nad svým izraelským lidem soudce. Popřeji mu pokoj ode všech jeho nepřátel. Hospodin ti oznamuje, že vystaví dům tobě. Až se naplní tvé dny a uložíš se ke svým otcům, vzbudím po tobě potomstvo, které vzejde z tvých útrob, a upevním jeho království. Já mu budu otcem a on mi bude synem. Tvůj dům a tvé království potrvá přede mnou navěky, tvůj trůn bude pevný navždy.“

2. ČTENÍ - Řim 16,25-27

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Římanům.

Bratři! Bůh vás může utvrdit, abyste žili podle evangelia, jak jsem vám ho hlásal, a podle kázání o Ježíši Kristu. Bylo vám zjeveno toto tajemství, které bylo skryté od věčných časů, ale nyní je zřejmé předpověďmi Písma na příkaz věčného Boha a oznámeno všem národům, aby ho virou poslušně přijaly. A proto Bohu, který jediný je moudrý, buď skrze Ježíše Krista sláva na věčné věky. Amen.

EVANGELIUM - Lk 1,26-38

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Anděl Gabriel byl poslán od Boha do galilejského města, které se jmenuje Nazaret, k panně zasnoubené s mužem jménem Josef z Davidova rodu a ta panna se jmenovala Maria. Anděl k ní vešel a řekl: „Buď zdráva, milostiplná! Pán s tebou!“ Když to slyšela, ulekla se a uvažovala, co má ten pozdrav znamenat. Anděl jí řekl: „Neboj se, Maria, neboť jsi našla milost u Boha. Počneš a porodíš syna a dáš mu jméno Ježíš. Bude veliký a bude nazván Synem Nejvyššího. Pán Bůh mu dá trůn jeho předka Davida, bude kralovat nad Jakubovým rodem navěky a jeho království nebude mít konce.“ Maria řekla andělovi: „Jak se to stane? Vždyť muže nepoznávám.“ Anděl jí odpověděl: „Duch svatý sestoupí na tebe a moc Nejvyššího tě zastíní. Proto také dítě bude nazváno svaté, Syn Boží. I tvoje příbuzná Alžběta počala ve svém stáří syna a je už v šestém měsíci, ačkoli byla považována za neplodnou. Vždyť u Boha není nic nemožného.“ Maria řekla: „Jsem služebnice Páně; ať se mi stane podle tvého slova.“ A anděl od ní odešel.

Slavnost narození Páně 25.prosince 2011 Vánoční mše - v noci

1. ČTENÍ - Iz 9, 1-3. 5-6

Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Lid, který chodil ve tmě, vidí veliké světlo, obyvatelům temné země vstává světlo. Dáváš mnoho jásotu, zvětšuješ radost; veselí se před tebou, jako se jásá o žních, jako plesají ti, kdo se dělí o kořist. Neboť jho, které ho tížilo, hůl na jeho šíji a bodec jeho otrokáře jsi zlomil, jako za midjanských dnů. Hle, dítě se nám narodilo, syn je nám dán, vládu má na svém rameni a dostal jméno podivuhodný rádce, mocný Bůh, věčný otec, kníže pokoje. Jeho vladařství vzroste a pokoje nebude konce; bude vládnout na Davidově trůně a v jeho království, aby je upevnil a utvrdil právem a spravedlností od tohoto času až navěky. Způsobí to horlivost Hospodina zástupů.

2. ČTENÍ - Tit 2, 11-14

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Titovi.

Projevila se Boží добрota, která přináší spásu všem lidem. Vedla nás k tomu, abychom se odřekli bezbožného života i světských žádostí a žili v tomto nynějším věku rozvážně, spravedlivě a zbožně a přitom očekávali v blažené naději slavný příchod našeho velkého Boha a spasitele Krista Ježíše. On vydal sám sebe za nás, vykoupil nás z každé špatnosti a očistil si nás, abychom byli jeho vlastním lidem, horlivým v konání dobrých skutků.

EVANGELIUM - Lk 2, 1-14

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

V těch dnech vyšlo nařízení od císaře Augusta, aby se v celé říši provedlo sčítání lidu. To bylo první sčítání a konalo se, když byl v Sýrii místodržitelem Kvirinius. Šli tedy všichni, aby se dali zapsat do svého města. Také Josef se odebral z galilejského města Nazareta vzhůru do Judska do města Davidova, které se jmenuje Betlém, protože byl z rodu a kmene Davidova, aby se dal zapsat spolu s Marií, sobě zasnoubenou ženou, která byla v pozehebném stavu. Když tam byli, naplnil se jí čas, kdy měla porodit. Porodila svého prvorozeného syna, zavinula ho do plének a položila do jeslí, protože v zájezdním útulku nebylo pro ně místo. V krajině nocovali pod širým nebem pastýři a střídali se na hlídce svého stáda. Najednou u nich stál anděl Páně a sláva Páně kolem nich rozzářila a padla na ně veliká bázeň. Anděl jim řekl: „Nebojte se! Zvěstuji vám velikou radost, radost pro všechny lidi. V městě Davidově se vám dnes narodil Spasitel - to je Kristus Pán. To bude pro vás znamením: Naleznete děťátko zavinuté do plének a položené v jeslích.“ A náhle bylo s andělem celé množství nebeských zástupů a takto chválili Boha: „Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj lidem, v kterých má Bůh zalíbení.“

Vánoční mše - za svítání

1. ČTENÍ - Iz 62,11-12

Čtení z knihy proroka Izaiáše.

Hospodin ohlašuje až do končin země: „Řekněte siónské dcerám: Hle, přichází tvá spása, u sebe má svou mzdu, před sebou má svůj zisk. Nazvou je: „Svatý lid, vykoupení od Hospodina.“ Ty přece dostaneš jméno „Vytoužené, neopuštěné město“.“

1. ČTENÍ - Tit 3, 4-7

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Titovi.

Projevila se добрta Boha, našeho spasitele, a jeho láska k lidem; ne snad proto, že my jsme vykonali něco dobrého, ale ze svého milosrdenství nás spasil v koupeli znovuzrození a obnovení Duchem svatým. Toho na nás vylil v hojnosti skrze našeho spasitele Ježíše Krista, abychom - ospravedlnění jeho milostí - dostali jako dědictví vytoužený věčný život.

EVANGELIUM - Lk 2, 15-20

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Když andělé odešli od pastýřů do nebe, řekli si pastýři mezi sebou: „Pojďme tedy do Betléma podívat se na to, co se tam stalo, jak nám Pán oznámil!“ Pospíchali tam a našli Marii a Josefa i dítěátko položené v jeslích. Když ho uviděli, vypravovali, co jim bylo o tom dítěti pověděno. Všichni, kdo to slyšeli, podivili se tomu, co jim pastýři vyprávěli. Maria však to všechno uchovávala v srdci a rozvažovala o tom. Pastýři se zas vrátili. Velebili a chválili Boha za všechno, co slyšeli a viděli, jak jim to bylo řečeno.

Svátek Svaté Rodiny - 30.prosince 2011**1. ČTENÍ - Gen 15,1-6; 21,1-3**

Čtení z první knihy Mojžíšovy.

Hospodin se obrátil na Abráma ve vidění těmito slovy: „Neboj se, Abráme, já jsem tvůj štít, tvá odměna je převeliká.“ Abrám řekl: „Pane, Hospodine, co mi dáš? Nemám děti, dědicem mého domu bude damašský Eliezer.“ Abrám pokračoval: „Nedal jsi mi potomka, bude po mně dědit jeden z lidí mého domu.“ Tu mu Hospodin řekl: „Ten po tobě dědit nebude; kdo však vyjde z tvého lůna, ten bude po tobě dědit.“ Vyvedl ho ven a pravil: „Pohlédni na nebe a spočítej hvězdy, můžeš-li je spočítat!“ - a dodal: „Tak čtené bude tvé potomstvo!“ Abrám Hospodinu uvěřil, a ten ho za to uznal za spravedlivého. Hospodin navštívil Sáru, jak slíbil, a splnil Sáře dané slovo. Sára počala a porodila Abrahámovi v jeho stáří syna, jak to Bůh předpověděl. Abrahám dal svému narozenému synovi, kterého mu Sára porodila, jméno Izák.

2. ČTENÍ - Žid 11,8.11-12.17-19

Čtení z listu Židům.

Bratři! Protože Abrahám věřil, uposlechl Boží výzvy, aby se vystěhoval do země, kterou měl dostat v dědičné držení; vystěhoval se, ačkoli nevěděl, kam jde. I neplodná Sára uvěřila, a proto dostala sílu stát se matkou, a to přes svůj pokročilý věk, protože se spolehla na toho, který ten slib dal. A tak z jednoho muže, a to už vetchého, vzešlo tolik (potomků) jako hvězd na nebi a jako písku na mořském břehu, který nikdo nespočítá. Protože měl Abrahám víru, přinesl Izáka v obět', když ho Bůh zkoušel. Svého jediného syna chtěl obětovat, třebaže mu bylo slíbeno: 'Od Izáka budeš mít potomky.' On totiž uvažoval takto: Bůh má dost moci, aby vzkřísil třeba i mrtvé. Proto také Izáka dostal nazpátek i jako předobraz.

EVANGELIUM - Lk 2,22-40

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Když nadešel čas očist'ování podle Mojžíšova Zákona, přinesli Ježíše do Jeruzaléma, aby ho představili Pánu, jak je psáno v

Zákoně Páně: 'Všechno prvorozené mužského rodu ať je zasvěceno Pánu!' Přitom chtěli také podat obět', jak je to nařízeno v Zákoně Páně: pár hrdliček nebo dvě holoubata. Tehdy žil v Jeruzalémě jeden člověk, jmenoval se Simeon: byl to člověk spravedlivý a bohabojný, očekával potěšení Izraele a byl v něm Duch svatý. Od Ducha svatého mu bylo zjeveno, že neužije smrt, dokud neuvidí Pánova Mesiáše. Z vnuknutí Ducha přišel do chrámu, právě když rodiče přinesli dítě Ježíše, aby s ním vykonali, co bylo obvyklé podle Zákona. Vzal si ho do náručí a takto velebil Boha: „Nyní můžeš, Pane, propustit svého služebníka podle svého slova v pokoji, neboť moje oči uviděly tvou spásu, kterou jsi připravil pro všechny národy: světlo k osvětlení pohanům a k slávě tvého izraelského lidu.“ Jeho otec i matka byli plni údivu nad slovy, která o něm slyšeli. Simeon jim požehnal a jeho matce Marii prohlásil: „On je ustanoven k pádu a k povstání mnohých v Izraeli a jako znamení, kterému se bude odporovat - i tvou vlastní duši pronikne meč - aby vyšlo najevo smýšlení mnoha srdcí.“ Také tam byla prorokyně Anna, dcera Fanuelova z Aserova kmene. Byla značně pokročilého věku: mladá se vdala a sedm roků žila v manželství, potom sama jako vdova - bylo jí už čtyřiaosmdesát let. Nevycházela z chrámu a sloužila Bohu posty a modlitbami ve dne v noci. Přišla tam právě v tu chvíli, velebila Boha a mluvila o tom dítěti všem, kdo očekávali vykoupení Jeruzaléma. Když vykonali všechno podle Zákona Páně, vrátili se do Galileje do svého města Nazareta. Dítě rostlo a sílilo, bylo plné moudrosti a milost Boží byla s ním.

Matky Boží, Panny Marie - 1.ledna 2012**1. ČTENÍ - Nm 6, 22-27**

Čtení ze čtvrté knihy Mojžíšovy.

Hospodin řekl Mojžíšovi: „Řekni Árónovi a jeho synům: Tak budete žehnat izraelským synům; budete jim říkat: 'Ať tobě Hospodin požehná a ochraňuje tě! Ať tobě Hospodin ukáže svou jasnou tvář a je ti milostivý! Ať Hospodin obrátí k tobě svou tvář a dopřeje ti pokoje!' Budou zývat moje jméno nad izraelskými syny a já jim požehnám.“

2. ČTENÍ - Gal 4, 4-7

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Galaťanům.

Bratři! Když se naplnil čas, poslal Bůh svého Syna, narozeného ze ženy, podrobeného Zákonu, aby vykoupil lidi, kteří podléhali Zákonu. Tak jsme byli přijati za syny. A protože jste synové, poslal nám Bůh do srdce Ducha svého Syna, Ducha, který volá: „Abba, Otče!“ Už tedy nejsi otrok, ale syn a jako syn také dědic skrze Boha.

EVANGELIUM - Lk 2, 16-21

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Pastýři pospíchali do Betléma a našli Marii a Josefa i dítěátko položené v jeslích. Když ho uviděli, vypravovali, co jim bylo o tom dítěti pověděno. Všichni, kdo to slyšeli, podivili se tomu, co jim pastýři vyprávěli. Maria však to všechno uchovávala v srdci a rozvažovala o tom. Pastýři se zas vrátili. Velebili a chválili Boha za všechno, co slyšeli a viděli, jak jim to bylo řečeno. Když uplynulo osm dní a dítě mělo být obřezáno, dali mu jméno Ježíš, jak ho nazval anděl, než bylo počato v mateřském lůně.

ZPRÁVY Z VLASTI

Carolina od 1. do 30. listopadu 2011

Politické události

Poslanci schválili nový občanský zákoník

Téměř po půlstoletí přijali poslanci 9. listopadu nový občanský zákoník, na kterém odborníci pracovali přes deset let. "Je to zákon, který nejvíce ovlivní život každého občana od kolébky až do hrobu," řekl iDnes.cz ministr spravedlnosti Jiří Pospíšil. Nový kodex chce zpřesnit a zjednodušit soukromoprávní vztahy. Mezi nejdůležitější změny, které přinese, patří úprava dědického i vlastnického práva nebo právního pohledu na zvířata. Nově umožní neplodným rodičům osvojit si dítě odnošené jejich příbuznou. Dalšími změnami bude například možnost podání žádosti o zletilost již v 16 letech nebo povinnost dědiců zaplatit dluhy zemřelého v celé jejich výši. Norma nahradí několikrát novelizovaný zákoník ze 60. let a podle předkladatelů přiblíží české zákony evropským standardům. Tvůrci se nechali inspirovat například německým kodexem, z něhož vychází bod zakazující zvýšení nájemného o více než 20 % za tři roky. Pro schválení dokumentu hlasovali všichni přítomní koaliční poslanci a dva zástupci ČSSD. Komunisté, kteří namítají, že zákoník zvýhodní vlastníky a movitější občany, neuspěli s návrhem jeho zamítnutí či přepracování. Pokud zákoník schválí Senát i prezident, nabude účinnosti 1. ledna 2014, aby měla odborná i laická veřejnost dostatek času se s ním seznámit.

Zemřel Jiří Gruša – spisovatel, politik, disident a český Evropan

Zemřel známý spisovatel, básník, překladatel, ale i disident a diplomat Jiří Gruša. Ve věku dvaasedmdesáti let podlehl operaci srdce, které se podrobil 28. října. Od počátku osmdesátých let žil v emigraci v Německu, vřelý vztah k rodné zemi si však uchoval, v devadesátých letech působil v diplomatických službách a dění v českých zemích aktivně sledoval a komentoval. Rodák z Pardubic vystudoval Filozofickou fakultu Univerzity Karlovy, v šedesátých letech působil jako redaktor a spisovatel, z nejznámějších lze jmenovat časopisy Tvář, Sešity pro mladou literaturu nebo básnickou sbírku Cvičení mučení (1969). Po zákazu činnosti publikoval v samizdatu (Modlitba pro Janinku, Dámský gambit) a stal se jedním z prvních signatářů Charty 77. V roce 1981 vycestoval na stipendium do Spojených států, čímž přišel o české občanství. Žil v Německé spolkové republice, kde vykonával mimo jiné funkci místopředsedy Československého dokumentačního střediska nezávislé literatury. Po revoluci získal zpět české občanství a působil jako český velvyslanec v Rakousku a Německu, v roce 1997 zastával post ministra školství v Klausově vládě. Na sklonku života vstoupil do vedení vídeňské Diplomatické akademie a stal se předsedou mezinárodního PEN klubu. Psal česky a německy, v dru-

hé polovině tvůrčího období publikoval především eseje, mnohým z nich byly námětem aktuální události z Česka (Česko - návod k použití), nebo kontroverzní osobnosti (monografie o Edvardu Benešovi jako Rakušanovi).

Týden vědy a techniky přináší možnost poměřit znalosti s nejchytřejším počítačem světa

Věda pro život - tak znělo motto 11. ročníku festivalu Týden vědy a techniky, který se konal od 1. do 11. listopadu v Praze a dalších městech České republiky. Návštěvníci mohli nahlédnout do tajů mikrosvěta, odhalit tajemství DNA či změřit své znalosti se superpočítačem. Vše s cílem přiblížit vědu široké veřejnosti. „Život nám předkládá mnoho otázek a věda umožňuje nacházet na otázky odpovědi. Jsme rádi, že odpovědi na své otázky hledají desetitisíce návštěvníků festivalu právě zde,“ uvedl předseda Akademie věd Jiří Drahoš. Festival pořádaný Akademií věd nabídl širokou škálu popularizačních přednášek, výstav a vědeckých experimentů. Učitelé i jejich žáci mohli využít k výuce on-line přenosy některých přednášek. Na největším vědeckém festivalu v České republice měli návštěvníci příležitost seznámit se s nejnovějšími trendy ve vědě, promluvit si s významnými vědci a vyzkoušet si práci s moderními vědeckými přístroji. Velké oblíbenosti se každoročně těší i Dny otevřených dveří ústavů Akademie věd a vybraných elektráren a informačních center energetické Skupiny ČEZ. Letošní rok je Mezinárodním rokem chemie, u jehož příležitosti se uvádí speciální program Chemie mezi námi.

Součástí je i výstava věnovaná životu a dílu světově známého českého vědce Ottaviana Wichterleho, který proslul objevem měkkých kontaktů, z nichž jsou vyrobeny například kontaktní čočky.

Ze Slovenska

Radičová ohlásila odchod ze strany. Kandidaturu na prezidentku nevykloučila

Iveta Radičová oznámila svůj odchod z SDKÚ (Slovenskej demokratickej a kresťanskej únie), nejsilnější slovenské středo-pravicové strany. „Nemohu se na své voliče znovu obracet s heslem, kterému věřím, že jen spolu to dokážeme,“ řekla v rozhovoru po zasedání ústřední rady strany ve Zvolenu v sobotu 29. října. Radičová je premiérkou, jejíž vláda padla nedávno při hlasování o eurovalu a zem vede do předčasných voleb v březnu 2012. Ze strany oficiálně vystoupila po kongresu, který by se měl uskutečnit po volbách. „Mám závazek přivést Slovenskou republiku z titulu funkce premiérky vlády stabilně k předčasným volbám a tuto povinnost splním,“ uvedla v rozhovoru. Zároveň podotkla, že si uvědomuje svoji míru zodpovědnosti za všechny kroky, které její vláda udělala, a že nedokázala udržet déle než 15 měsíců. Dodala, že už nemá právo ucházet se o důvěru občanů v nadcházejících volbách. Podle představitelů koaličních stran Sloboda a solidarita (SaS), Kresťansko-demokratické hnutie (KDH) Mosta-Híd bude Radičová na slovenské politické scéně chybět. „Myslím si, že je škoda, že odchází. Ztrácíme politika, který byl tváří vlády koalice a jejím nejpobornějším představitelem,“ reagoval na rozhodnutí Radičové předseda Mosta-Híd Béla

Bugar pro portál Pravda.sk. „Iveta Radičová zdvihla laťku transparentnosti vysoko, takže z tohoto pohledu je škoda, že odchází. Ale chápu její rozhodnutí a vůbec se jí nedivím, vždyť jí stále házeli polena pod nohy,“ citoval Pravda.sk Richarda Sulíka, předsedu strany SaS, jedné ze stran, které nepodpořily evropský záchranný fond spojený s hlasováním o důvěře vládě, což způsobilo její pád (spolu se stranami OKS a Obyčajní ľudia). Dosluhující premiérka vlastní stranu neplánuje, protože nechce zrazovat stranu SDKÚ, kterou považuje za svoji vlastní. Vyhlásila to v neděli 30. října v diskusní relaci televize Markíza Na tělo, přestože neměla vždy podporu své strany a zdá se, že poslední měsíce v ní šla sama za sebe. Na otázku, zda uvažuje nad prezidentskou kandidaturou v roce 2014, odpověděla aforismem jejího zemřelého manžela a komika Stana Radiča: „Berte mě do politiky, značka: Mám dobrý žaludek. Já jsem měla v poslední době už pořádné křeče.“ Naproti tomu kandidaturu celkem nevyloučila: „Zvažuji to.“ Radičová se o post prezidentky ucházela už v roce 2009, kdy ji ale v 2. kole porazil Ivan Gašparovič o téměř 12 % hlasů.

Slovenské nemocnice musí vrátit 350 milionů eur státu. Prezident zastavil jejich transformaci

Nedávné zastavení transformace státních nemocnic na akciové společnosti může způsobit nemocnicím na Slovensku velké problémy. Ty budou, podle ministra financí SR Ivana Mikloša z SDKÚ muset vrátit 350 milionů eur státu. „Pokud nedojde k transformaci, toto oddlužení bude považovat Evropská unie za

nepovolenou státní pomoc,“ vysvětlil ministr v pátek 11. listopadu pro portál Sme.sk. Také nevylučuje, že by za to mohly Slovensku hrozit pokuty. Oddlužení chce Mikloš proto změnit na půjčku. Dluh nemocnic by se tedy blížil k půl miliardě eur, jejichž věřitelem by už nebyli dodavatelé léků, energií, či zdravotnických pomůcek, ale stát. Tato půjčka by neměla ovlivnit deficit příštího roku, uvedl mluvčí rezortu financí Martin Jaroš pro portál Sme.sk. Už koncem července nemocnicím schválil parlament 350 milionů eur, aby mohli zaplatit svoje dluhy, pokud se stanou akciovými společnostmi. Změnit se měly do konce tohoto roku. Transformaci 7. listopadu zastavil prezident. Odložili ji až do předčasných voleb 2012. Gašparovič tím vyhověl více než 2000 od dubna stávkujícím lékařům, kteří podali výpovědi a odmítají je stáhnout, dokud jim stát nezvýší platy a nedofinancuje zdravotnictví. Cílem reformy bylo dosažení vyrovnaného hospodaření nemocnic, prostřednictvím návrhu, který v rámci programového prohlášení vlády ministři zdravotnictví odsouhlasil vládní kabinet už v červenci 2010.

Slovenská kontrarozvědka odposlouchávala novináře, ministr obrany byl odvolán

Slovenská vojenská kontrarozvědka monitorovala tři redaktory deníku Pravda a generálního ředitele souhrmné zpravodajské televize TA3 Michala Gučíka. Aféru zveřejnily v pondělí 21. listopadu deníky Pravda a Nový čas. Ministr obrany Ľubomír Galko byl následně odvolán. Ředitel vojenské kontrarozvědky Peter Brichta odposlouchávání potvrdil, jednalo

se prý o legální krok se souhlasem soudu. „Pokud se vyšetřováním prokáže, že třeba jen jeden z odposlechů byl realizován bez souhlasu soudu, vyvodím personální odpovědnost a následně odstoupím,“ tvrdil ještě v úterý Galko. Konání zodpovědných soudců se premiérka Iveta Radičová také chystá prověřit. Galko, pod jehož rezort vojenská ochranná služba spadá, se snažil odposlechy obhájit. Podle jeho slov byl Gučík podezřelý z ekonomické kriminality a odposlechy novinářů deníku Pravda měly objasnit úniky z kontrarozvědky. Premiérka však toto vysvětlení nepřijala. „Žádné odůvodnění odposlouchávání není opodstatněné, když vojenská ochranná služba nemá vyšetřovací pravomoci,“ řekla na úterní tiskové konferenci. Ve středu 23. listopadu prezident Ivan Gašparovič na návrh Radičové ministra obrany odvolal. Středeční vydání deníku Nový čas přineslo informaci, že vojenská ochranná služba odposlouchávala i samotnou premiérku Radičovou. Mělo se jednat o dokument s názvem Dáma. Odposlouchávání prý bylo spojeno s vyšetřováním bývalého tajemníka ministerstva hospodářství Marina Chrena, který je podezřelý ze střetu zájmů. Úředník vyjednával o zakázkách pro firmu, ve které figuroval jako spoluvlastník. Podle Galka však Radičová odposlouchávána nebyla. „Nedovedu si představit, že by to podepsal nějaký soudce,“ prohlásil Galko po svém odvolání na středeční tiskové konferenci. Bývalý ministr obrany považuje zveřejnění odposlechů za kampaň proti jeho osobě. „Za 17 měsíců ve funkci ministra obrany jsem odstavil od kory-

ta obrovské množství firem, za kterými stojí významní lidé. Šlo o mnohamilionové byznysy, z nichž měly odtéci provize konkrétním lidem,“ řekl podle iDnes.cz Galko. Do doby než bude jmenován nový ministr obrany povede rezort premiérka Radičová.

Ekonómika

Novým ministrem průmyslu je Kuba, neúspěšný kandidát Doktor opouští po 20 letech ODS

Křeslo ministra obchodu a průmyslu obsadil šéf jihočeské ODS a náměstek hejtmana Jihočeského kraje Martin Kuba. Ve středu 16. listopadu ho jmenoval prezident Václav Klaus. Neúspěšný kandidát Michal Doktor zareagoval odchodem z ODS. Martin Kuba byl jmenován novým ministrem obchodu a průmyslu dva dny poté, co prezident Klaus přijal z rukou premiéra Petra Nečase demisi Martina Kocourka. Ten ve funkci skončil kvůli nejasnému původu 16 milionů korun, které se ocitly na účtu jeho matky. „Klíčovou rolí k mému zvolení mohl hrát fakt, že vláda v Jihočeském kraji plánuje dostavbu třetího a čtvrtého bloku jaderné elektrárny Temelín,“ řekl Kuba v rozhovoru pro iDnes.cz. Média kromě Kuby považovala za možného Kocourkova nástupce také šéfa poslanců ODS Zbyňka Stanjuru, předsedu ústecké ODS Jana Kubatu, někdejšího ministra průmyslu Martina Řimana či poslance ODS a ekonomického experta strany Michala Doktora. Ten oznámil krátce po zvolení Kuby svůj odchod z ODS. „Nejsem spokojený a neumím vstříbat výběr pana předsedy vlády,“ komentoval Doktor svůj krok v ČT. Nový ministr v minulosti pracoval

jako lékař a za své dřívější podnikatelské aktivity označil také působení v pekárně Fornetti či ve firmě na Fruit Frog na ovocné koktejly. Nečas Kubu vybral i přesto, že v roce 2010 bojoval proti tomu, aby se stal místopředsedou strany. Martin Kocourek je po Pavlu Drobilovi a Ivanu Fuksovi už třetím ministrem z ODS, který z Nečasovy vlády odešel. Drobil rezignoval na post ministra životního prostředí v prosinci loňského roku, šéfa resortu zemědělství Fuksu odvolal Nečas letos v říjnu.

Nový automobil Škoda Citigo míří na trh

Nový vůz se v Česku začne prodávat na konci listopadu. K dostání bude třídveřová verze vozu, pětidveřová se na trh dostane začátkem roku 2012. Škoda Citigo je zatím nejmenším modelem společnosti, která si od něj slibuje vstup do segmentu mini vozů a tím posílení své pozice na západoevropských trzích. „Citigo je ústředním pilířem naší růstové strategie a otevírá naší značce cestu do silně rostoucího segmentu mini vozů,“ citovala ČTK 31. října předsedu představenstva Škody Winfrieda Vahlenda. Letos Škoda Auto zdvojnásobila svůj hrubý zisk a od nových modelů Citigo a Rapid si slibuje až ztrojnásobení ročních prodejů. Cena základní verze automobilu bude 179 000 korun.

Kurzovní lístek 30. 11. 2011 (střed)

EUR, 1	25.320
Kanada, 1	18.481
USA, 1	18.838

Kultura

Pražská galerie poprvé vystavuje Radimského impresionistické krajiny

Ohlédnutí za tvorbou jednoho z největších českých impresionistů Václava Radimského si pro návštěvníky od 28. října připravila Galerie hlavního města Prahy. Vůbec na první výstavu věnovanou výhradně tomuto malíři se zájemci mohou přijít podívat do prostor Ústřední knihovny na Mariánském náměstí. Radimský strávil velkou část života ve Francii, kde se setkal s největším impresionistou Claudem Monetem. Většina jeho děl také vychází z francouzské krajiny. Stejnou pozornost jako okolí francouzské obce Giverny však malíř věnoval i oblasti Polabí, jež ho inspirovalo po návratu. Krajiny Václava Radimského do sebe vtáhnou svou proměnlivostí a realitou. Pohled na roztržené vodní hladiny řeky Seiny může u diváků snadno evokovat pocit, jako by stáli uprostřed ní. Barevnou náladovostí Francie a Čech se návštěvníci mohou nechat pohltnout až do 5. února.

Praha ukázala svá zapomenutá místa

Na čtyři sta fotografií se sešlo v soutěži Zapomenutá místa Prahy, kterou vyhlásila pro veřejnost Pražská informační služba. Lidé od srpna posílali snímky míst, která jsou podle nich v metropoli neprávem opomíjena, a z došlých děl se ve čtvrtek 3. listopadu losovala tři vítězná místa. Pomyslnou bronzovou příčku obsadila Umělá Jeskyně Grotta v Havlíkových sadech, druhé místo získala fotografie Kaple sv. Kříže v Praze 5 a vítězem se staly

Prosecké skály. „Doufáme, že snímky ze soutěže budou sloužit veřejnosti jako inspirace pro nevědní výlety,“ podotkla ředitelka Pražské informační služby Lucie Ramnebornová, která byla s výsledky celého projektu spokojena. Podle ní soutěž také ukázala, že Pražané kolem památek jen slepě nechodí, ale naopak si jich pozorně všimají. Překvapením pro organizátory pak bylo množství snímků z těsné blízkosti turisticky oblíbené Královské cesty. „I v historickém centru se nachází místa, na která chtějí Pražané upozornit,“ dodala Ramnebornová. Lidé byli v centru vnímaví především k detailům známých domů nebo kostelů. Mezi další zajímavé fotografie patřily zrušené tramvajové tratě, ruční pumpy nebo staré tovární komíny. Mimo historické stavby ale lidé neopomněli ani nově opravená místa, například Havlíčkovy sady, takzvanou Grébovku. Všechny snímky si můžete prohlédnout na www.zapomenutapraha.cz.

S vínem v ruce, tak v Čechách vítali Martina

Když nepřinesl sníh, přinesl alespoň tradiční vinařské slavnosti. To lze říct o svatém Martinovi a jeho pátečním příchodu. Po celé republice se 11. listopadu pořádaly větší či menší akce spojené s popíjením svatomartinských vín. Jen na Staroměstském náměstí v Praze se konaly dvě, nejvíce jich hostil jih Moravy, končina vinařství zaslíbená. V Praze se jako obvykle největší slavnost odehrávala na Staroměstském náměstí. Svatomartinský košt byl zahájen již 4. listopadu, skončil toto pondělí. Jeho vrchol ale přišel právě na Martina, kdy muž na bílém koni, představující světce,

dorazil mezi návštěvníky i svou družinou. Tu tvořili jak rytíři, tak kejklíři, hudebníci a tanečníci. Každý z nich předvedl kus ze svého umění či řemesla, jež diváci ocenili potleskem. Lidé se navzdory mrazivému počasí sešlo hodně, velkou část z nich tvořili turisté ze zahraničí. Tržiště zaujalo svou pestrostí – ocanky stánků s nejrůznějšími vínky (k mání byl i svařák z Provence), přes kovářskou dílnu a vánoční dekorace až po trdelník. A pochopitelně se také pekla husa, jeden ze symbolů svatomartinských oslav. Zvláštní aroma této směsi se linulo mezi návštěvníky a celé trhy příjemně provonělo. O poznání komornější Festival svatomartinských vín se konal v atriu paláce Kinských – návštěvníci měli možnost ochutnat rozličné odrůdy českých vín. Svému jménu nezůstaly dlužny Vinohrady, na náměstí Jiřího z Poděbrad nabízely ochutnávkovou trasu za doprovodu živé hudby v uvolněném prostředí tržiště. V Brně se slavnostního přípitku na náměstí Svobody účastnily tisíce lidí. Na Moravě – a jejím jihu obzvláště – se ostatně slavilo ve velkém a to jak ve městech, tak na venkově. Například ve Valašticích, uvedených v seznamu kulturního dědictví UNESCO, mohli zájemci nahlédnout do tamního podzemí. Samotný pojem svatomartinské víno označuje první dozrálou odrůdu, jimiž se dle zvyku připíjí právě 11. listopadu v jedenáct hodin. Charakteristický je pro ně nižší obsah alkoholu a svěží, ovocně nasládlá chuť. Tradice připíjení pochází již z dob Josefa II. – vinařům končila služba a se sládky společně nad prvním sklenkou sezony.

Zemřel Ivan Jirous – osobnost českého undergroundu

„Jak dlouho bože ještě snesu, že žiju v ustavičném stresu?“ táže se v jednom ze svých děl významný český básník, publicista, výtvarný kritik, disident a signatář Charty 77. Tím vším byl Ivan Martin Jirous, zvaný Magor, legenda tuzemského undergroundu. Zemřel ve čtvrtek 10. listopadu v Praze ve věku 67 let, když podlehl zdravotním problémům. „Byl to velký český básník. Byl to hrdina, dlouholetý vězeň, který se nikdy neshrbil,“ řekl ČTK ministr zahraničí a Jirousův přítel Karel Schwarzenberg. „Zpráva o smrti Ivana Jirouse mne hluboce zasáhla a cítím se všemi, kteří mu byli blízko. Byl po dlouhá léta můj dobrý kamarád, který významně ovlivnil společenský pohyb v naší zemi,“ svěřil se bývalý prezident České republiky Václav Havel prostřednictvím své kanceláře. Ivan Jirous se proslavil zejména spoluprací s rockovou skupinou Plastic People of the Universe. Stejně jako tyto hudebníky, i jeho státní orgány vyčleňovaly ze společnosti. Před rokem 1989 se často ocital ve vězení a jeho tvorba vycházela pouze ilegálně, coby součást samizdatu. Po sametové revoluci se stal členem českého PEN klubu a začaly oficiálně vycházet jeho knihy. Jakožto výpověď o minulém režimu může současnému čtenáři sloužit Magorův zápisník, kompilace esejí a programových prohlášení z let 1965 až 1990. Významnou je i Magorova summa, soubor veškerých jeho básnických textů od roku 1975 do roku 1997. Za jeho životní dílo se však považují Magorovy

labutí písně, básnická sbírka, za kterou Jirous obdržel cenu Toma Stopparda. V roce 2006 obdržel cenu Jaroslava Seiferta za celoživotní dílo. Zdravotními potížemi trpěl Jirous již delší dobu, od dubna, kdy se léčil v třebíčské nemocnici, ho často hospitalizovali. Další léčení měl navíc nastoupit v den úmrtí, ovšem v noci ve svém pražském bytě problémům s vnitřními orgány podlehl. „Underground přišel o svoji včeli královnu a země o nejskvělejšího básníka,“ komentoval pro ČTK Jirousovu smrt publicista František Stárek, známý pod pseudonymem Čuňas. Pohřeb měl Ivan Martin Jirous v sobotu 19. listopadu v Kostelním Vydří na Českomoravské vysočině.

Sport

Česky vyhrály po 23 letech Fed Cup

České tenistky ukončily v neděli 6. listopadu třidvacetileté čekání na vítězství ve Fed Cupu. Díky bodům Petry Kvitové a deblistek Lucie Hradecké a Květy Peschkeové se může Česká republika poprvé v samostatné historii radovat z nejprestižnější trofeje pro nejlepší ženský tým světa. Svěřenkyně nehrajícího kapitána Petra Pály po příletu přijal premiér Petr Nečas. V úvodní dvouhře se proti Marii Kirilenkové postavila Petra Kvitová. Začátek zápasu české jedničky nevyšel. Ve čtvrtém gamu se ale vše otočilo a Kvitová začala Kirilenkovou přehrávat. Výsledkem bylo vítězství ve dvou setech 6:2 a 6:2. „Samozřejmě jsem ráda, jak jsem to zvládla. Všechno to okolo bylo náročné a nemyslela

jsem si, že to bude až takhle lehké. Pomohla jsem si hodně servisem,“ hodnotila svůj výkon bezprostředně po utkání pro Českou televizi Kvitová. Lucie Šafářová ale ve druhé dvouhře svou kolegyni nenapodobila a na Světlanu Kuzněcovovou nestačila. Často se dostávala pod tlak vlastními nevyhnutelnými chybami. Když už se jí podařilo výborně hrající Rusku připravit o servis, vzápětí přišla o svůj. Nakonec podlehla 2:6, 3:6 a na druhý bod musel český tým čekat do druhého hracího dne. V neděli se opět vypravila jako první na kurt čerstvá světová dvojka Kvitová, tentokrát proti Kuzněcovové. V zápase o poznání těžším dokázala světovou devatenáctku ve třech setech porazit, a prodloužit tak úctyhodnou sérii. Vyhrála v hale už jedenadvacátý zápas a pod střechou letos nenašla přemožitelku. Jednoduché to ale nebylo, první set vyhrála Ruska 6:4 a ukázala Kvitové, že to, co stačilo na Kirilenkovou, na ni rozhodně platit nebude. V druhém setu již ale úřadovala Češka (6:2) a i přes problémy na začátku třetí sady, kdy prohrávala už 0:3, otočila set ve svůj prospěch (6:3) a vybojovala pro český tým druhý bod. Ruská lavička se proti Šafářové rozhodla udělat změnu a místo Kirilenkové postavila Pavljučenkovou. Tento tah ruskému týmu vyšel na jedničku. Forma, která Šafářovou provázela před dvěma týdny na Kremlin Cupu, se vypařila a česká hráčka musela sklonit hlavu po prohře 2:6 a 4:6. „Jsem zklamaná, asi jsem mohla hrát trochu líp, asi hlavně v první sadě. Bohužel, mrzí mě to. Tlak tam byl, snažila jsem

se odvést maximální výkon,“ sypala si popel na hlavu Šafářová. O vítězi letošního ročníku Fed Cupu tak musela rozhodnout čtyřhra. Do té nominoval kapitán Pála dvojici Hradecká – Peschkeová. Češky vstoupily do utkání proti duu Kirilenková – Vesninová trochu rozpačité, zejména na zkušenější Peschkeové byla vidět nervozita. V průběhu sady se ale vracel na její raketu klid, díky čemuž začaly s Hradeckou Rusky přehrávat. První sadu i přes menší problémy vyhrály a ve druhé už dominovaly (6:4, 6:2). „Myslím, že jsme hrály výborně a jsme strašně šťastné, že se nám podařilo tento fantastický pohár vyhrát. Jako celý tým jsme byly famózní,“ radovala se Peschkeová, která po vítězství oznámila konec reprezentační kariéry.

Nejlepší světovou tenistkou roku je Petra Kvitová

Vyhrála letošní Wimbledon, Fed Cup, Turnaj mistrů a 14. listopadu organizace WTA udělila tenistce Petře Kvitové cenu pro nejlepší tenistku roku. Na jaře držela Kvitová ještě 34. příčku světového žebříčku, dnes je z ní hráčka číslo 2, hned za světovou jedničkou Caroline Wozniackou. „Tahle sezóna je zkrátka sen,“ řekla nadšená Kvitová pro oficiální web WTA, „je neuvěřitelnou pocoutou vyhrát ocenění Nejlepší tenistka roku a zařadit se mezi takové hráče, jako je Martina Navrátilová. Vždycky si budu vážit letošní sezóny,“ dodala. Petra Kvitová (21), která je od roku 2006 profesionální tenistkou, letos vyhrála šest titulů WTA a posledního října organizace oznámila, že Kvitové patří v žebříčku tenistek 2. místo.

CÍRKEV DOMA A VE SVĚTĚ

Papež navštívil africký Benin

Ve dnech 18. až 20. listopadu 2011 podnikl papež Benedikt XVI. 22. zahraniční cestu svého pontifikátu. U příležitosti podepsání a zveřejnění post-synodální apoštolské exhortace, která je výsledkem Synody pro Afriku, která se konala před dvěma lety ve Vatikánu, navštívil Benin.

V pátek 18. listopadu odpoledne byl přivítán na mezinárodním letišti v Cotonou a potom navštívil tamní katedrálu. Sobotní program návštěvy Beninu zahájil Svatý otec soukromou bohoslužbou v kapli nunciatury v Cotonou, po níž se v prezidentském paláci setkal s vládními činiteli a představiteli politického i náboženského života a navštívil prezidenta Beninské republiky. Poté se přesunul do města Ouidah, kde navštívil hrob kardinála Bernardina Gantina, který se nachází v kapli tamního semináře a pak se zde setkal s kněžími, seminaristy a zástupci řeholních společenství a laiků. „Nechte se utvářet Kristem, nikdy nenahrazujte krásu své kněžské existence prchavými a nezdravými věcmi, které se soudobá mentalita pokouší vnucovat všem kulturám,“ prohlásil směrem k přítomným kněžím papež a seminaristům vzkázal: „Vás, drazí seminaristé, vybízím, abyste vstoupili do Kristovy školy a osvojili si ctnosti, které vám budou pomáhat žít služebné kněžství jako stav vašeho posvěcení. Bez logiky svatosti je kněžství pouhou sociální funkcí. Kvalita vašeho budoucího života závisí na kvalitě vašeho osobního vztahu k Bohu v Ježíši Kristu.“

Vyvrcholením papežova sobotního programu bylo podepsání post-synodální apoštolské exhortace v bazilice Neposkvrněného početí. „Afriko, země nových Letnic, důvěřuj Bohu! Afriko, dobrá zpráva pro církev, staň se jí pro celý svět!“, prohlásil při jejím podpisu Svatý otec, jenž ve své promluvě zdůraznil význam církve jako rodiny Boží. „Církev je totiž povolána stále více objevovat sebe samu jako rodinu. Pro křesťany je to společenství věřících, které chválí Trojjediného Boha, slaví velká tajemství naší víry a s láskou oživuje vztahy mezi lidmi, skupinami a národy, přičemž překonává etnické, kulturní a náboženské odlišnosti,“ uvedl papež, podle něhož je církev v Africe povolána k tomu, aby potírala všechny formy otroctví.

Odpoledne se papež vrátil zpět do Cotonou, kde navštívil Misionářky lásky ve farnosti sv. Rity a setkal se s dětmi. Večer se ještě konalo setkání a večere s beninskými biskupy na apoštolské nunciatuře.

Benedikt XVI. zakončil návštěvu Beninu opět v jeho největším městě - Cotonou. Na slavnost Ježíše Krista Krále v neděli 20. listopadu se zde na Stadionu přátelství slavnostní bohoslužby zúčastnilo na 50 000 lidí. „Naše eucharistická slavnost Ježíše Krista Krále je příležitostí vzdát Bohu díky za sto padesát let od začátku evangelizace Beninu a také příležitostí vyjádřit vděčnost za druhé zvláštní shromáždění synody afrických biskupů, která se před několika měsíci konala v Římě.“ Synoda afrických biskupů na tomto shromáždění dala zá-

klad myšlenkám apoštolské exhortace *Africae Munus*, kterou Benedikt XVI. v sobotu 19. listopadu 2011 v Beninu podepsal při dnešní mši ji africkým biskupům předal.

Ve své homilii spojil Svatý otec myšlenky nově předané exhortace s poselstvím svátku Krista Krále. „Kristus překonal smrt a zahrnuje nás ve svém zmrtvýchvstání. Uvádí nás do nového světa svobody a radosti. I dnes nás toho tolik váže světem minulosti, tolik obav nás uvěznuje a brání nám žít svobodně a šťastně. Dovolme Kristu vysvobodit nás ze světa minulosti!“ Exhortace má za cíl podpořit a konsolidovat stávající evangelizační a humanitární iniciativy, podnítit evangelizaci a rozvoj katolické církve v Africe. „Bratři a sestry, slova Evangelia jsou skutečnou nadějí, neboť Král vesmíru ne od nás, ale k sobě přimknul jako služebník těch nejnižších a nejubožejších. Rád bych s láskou pozdravil všechny, kteří trpí, jsou nemocní, postižení AIDS nebo jinými nemocemi, nebo na které společná zapominá. Buďte odvážní! Papež je vám v myšlenkách a modlitbě na blízku. Buďte odvážní!“ povzbudil Benedikt XVI. obyvatelé Afriky.

Před modlitbou Anděl Páně připomněl také africkým křesťanům jejich poslání: „Bratři a sestry z Afriky, kontinentu, kterému poskytl azyl Svaté rodině, pěstujte i nadále křesťanské rodinné hodnoty. V časech, kdy je tolik rodin rozdělených exilem nebo truchlících kvůli nekonečným konfliktům, buďte dělníky usmíření a naděje!“

Odpoledne papež poobědval se členy Rady pro Afriku pro generální sekretariátu Biskupské synody a pak se rozloučil s Afrikou a odcestoval do Říma.

Arcibiskup Graubner se v Římě zúčastnil setkání dobrovolníků

V rámci evropského Roku dobrovolnictví se ve dnech 10. a 11. listopadu 2011 konalo na Papežské radě Cor Unum v Římě evropské setkání na téma dobrovolnictví. Šlo především o výměnu zkušeností katolických organizací, které se v této oblasti angažují. Českou republiku zastupoval na setkání olomoucký arcibiskup Jan Graubner a dva mladí dobrovolníci.

Účastníky setkání přijal v pátek 11. listopadu ve zvláštní audienci i papež Benedikt XVI., který zdůraznil, jak mu záleží na obnově křesťanské víry projevované láskou, na živém svědectví věřících, kteří vnášejí do světa lásku – Boha, a kteří dávají svým současníkům možnost setkat se s Bohem v projevu lásky. „Práce katolických dobrovolníků samozřejmě nemůže vyřešit veškerou nouzi, ale to nás nesmí odradit. Rovněž nesmíme nechat zlákat ideologiemi, které by chtěly změnit svět na základě čistě lidských představ. To málo, čím prospějeme potřebným... je znamením Kristovy přítomnosti a lásky,“ řekl mimo jiné Svatý otec.

Podle zpráv České biskupské konference

VÍRA CÍRKVE

Teologická čítanka z textů Josefa Ratzingera

Advent

Je to právě smysl adventní doby v církevním roku, který nám znovu oživuje toto vědomí. Má nás pobízet k tomu, že se vystavíme těmto skutečnostem, že přiznáme, rozsah nevyniknutí (jak daleko až nedosáhlo vykoupení), že totiž neleželo nad světem jen kdysi a snad ještě někde leží, nýbrž že je skutečností u nás a uprostřed církve.

Zdá se mi, že tu nezřídka podléháme jistému nebezpečí: nechceme něco takového vidět. Žijeme takřka se ztlumenými světy, protože se obáváme, že naše víra by nesnesla plné, prudké světlo skutečností. Tak se proti tomu chráníme a vytěšňujeme ji z vědomí, abychom nepřišli k pádu. Ale víra, která neručí za polovinu skutečností nebo i více je koneckonců jakási forma zapření víry nebo velmi hluboko sahající malomyslnost, která má strach, že víra neodpovídá skutečnosti. Neodvažuje se přijmout, že je to síla, která přemáhá svět. Opravdu věřit znamená naopak beze strachu a s otevřeným srdcem hledět do tváře celé skutečnosti, i když to odporuje obrazu, který jsme si z nějakého důvodu vytvořili o víře. Ke křesťanské existenci proto také patří to, že se odvažujeme mluvit s Bohem z pokušení své temnoty, jako člověk Job s Hospodinem. Patří k tomu, že nemíníme, že můžeme před Bohem nabídnout jen polovinu svého zdebylí (životu) a že mu musíme ušetřit to ostatní, protože bychom ho tím mohli rozmrzet. Ne – právě před ním smíme a musíme naprostou upřímností postavit celé bříme své existence. Trochu příliš zapomináme, že v knize Job, kterou nám Písmo svaté předkládá, Bůh na konci Jobova dramatu prohlašuje za spravedlivého jeho, který vmetl Hospodinu do tváře neslýchané obžaloby, zatímco Jobovy přátele odmítá jako falešně mluvící ony přátele, kteří hájili Boha a na všechno našli nějaký pěkný rým a nějakou odpověď.

Slavit advent není nic jiného než mluvit s Bohem, jak to dělal Job. To znamená jednou beze strachu vidět celou skutečnost a tíži své křesťanské existence a postavit ji před Boží tvář, jež soudí a zachraňuje také tehdy, když jako Job neumíme dát na to odpověď, nýbrž zůstává jediné – ponechat Bohu, aby on sám dal odpověď, a říci mu, že stojíme beze slov ve své temnotě.

Agnosticismus – opce kterou lze žít?

Otázka Boha podle své podstaty nemůže být vepána do hranic vědeckého bádání. V tomto smyslu je tvrzení o „vědeckém ateizmu“ nesmyslná domyšlivost včera, právě tak jako dnes a zítra. Tím více se ale vnucuje otázka, zda otázka Boha nepřekračuje vůbec hranice lidských schopností a proto agnosticismus je jediný správný postoj člověka: odpovídající jeho bytí, čestný, ano i v nehlubším smyslu slova „zbožný“ – uznání toho, kam až sahá naše zorné pole, úcta před tím, co nám není otevřeno. Měla by to být nová zbožnost myšlení, nechat nezbadatelné a spokojit se s tím, co je nám dáno?

Můžeme jako lidé prostě ponechat otázku Boha stranou – otázku po svém odkud, po svém kam a po míře svého bytí? Můžeme prostě hypoteticky žít, jako by Bůh nebyl, i když snad existuje? Otázka Boha není pro člověka nějaký teoretický problém jako třeba otázka, zda existují mimo periodického systému prvků ještě další dosud neznámé prvky atd. Naopak otázka Boha je vrcholně praktická záležitost, která se projevuje ve všech oblastech našeho života. Když tedy v teorii nechávám platit agnosticismus, musím se v praxi rozhodnout mezi dvěma možnostmi: žít jakoby Bůh neexistoval, nebo žít jako že existuje a je směrodatnou skutečností pro můj život. Dělal-li to první, pak jsem zaujal ateistický postoj a udělal základem svého celého života možná nepravdivou domněnku. Rozhodnu-li se pro druhou volbu, tak se opět pohybuji v čistě subjektivní důvěřivosti, při čemž někomu může přijít na mysl Pascal, jehož celý filozofický zápas na počátku novověku kroužil kolem této myslitelské konstelace. Protože přišel k přesvědčení, že otázka není řešitelná v pouhém myšlení, doporučoval agnostikovi, aby se odvážil s druhou volbou a žil, jako by Bůh byl. Potom během experimentů a skrze toto přijde k poznání, že volil správně /.../ Ať je tomu jakkoliv – lesk agnostického řešení docela otevřeně neobstojí při bližším prověřování. Jako čistá teorie se zdá být svrchovaně osvětlující, ale agnosticismus je ve své podstatě více než teorie – je to přitom otázkou životní praxe. A kdo se pokouší jej „praktikovat“ v tomto jeho pravém dosahu, vyklouzává jak mýdlová bublina; rozpouští se, protože nelze uniknout volbě, které se právě chtěl vyhnout. Před otázkou po Bohu není člověku přiznána neutralita. Může říci jen „Ano“ nebo „Ne“ a toto vždycky se všemi důsledky až do nejmenších věcí života.

Pokračování příště.

Z originálu *Der Glaube der Kirche*
Přeložil P. Josef Koláček, SJ

Římské vánoce

I římské vánoce mají své kouzlo, třebaš před nimi schází naše roráty a při nich chybí náš sníh. Už poslední dny v listopadu se najednou objeví na svatopetrském náměstí, před obeliskem, řada lidí a začíná stavět železnou kostru pro velký betlém. To je taková první známka, že příští neděle bude už první adventní. Ale jakési oficiální zahájení předvánoční sezóny začíná 8. prosince na svátek Neposkvrněného Početí Panny Marie. Po vyhlášení tohoto článku víry v roce 1854 byl postaven na Španělském náměstí velký sloup se sochou Panny Marie. Už od časného rána různé církevní a městské organizace, ale i soukromí věřící, přinášejí květinové kytice a věnce a kladou je kolem sloupu. Hasiči s velkým stožárem umístí nádherný věnec, jako dar města Říma nahoře, přímo do rukou Matky Boží. Odpoledne po 4. hodině přijede Svatý otec, položí tam též svůj věnec, pomodlí se krátce jako římský biskup a prosí Neposkvrněnou, aby chránila jeho Věčné město. Asistuje přitom starosta, zástupci městské správy, celá řada Římanů i poutníků, či zvědavých turistů. Těm všem dá papež své požehnání. Celý ten dav se potom rozchází přílehlými ulicemi, plnými vánočních výzdob, pastýři – dudáci ze Sardinie vyhrávají koledy a vánoční nálada vypukla.

Při třetí adventní neděli se před poledním Anděl Páně shromáždí na náměstí u obelisku tisíce římských dětí, každé z nich má v rukou sošku Ježíška, tu jim Svatý otec z okna své pracovny požehná, popřeje jim i jejich rodičům radostné vánoce a ony si ty sošky nesou domů, aby Ježíšek chránil jejich rodinu. Konečně v sobotu před poslední adventní nedělí proběhne slavnostní předání velkého vánočního stromu, který každoročně daruje Svatému otci nějaká zaalpská země. Naše Česká republika dodala nádherný smrk z Moravských Beskyd na vánoce roku 2000, to bylo slávy, byl přítomen i prezident Havel, delegace kraje v našich krojích, zazněly tam české koledy a podávalo naše typické vánoční cukroví. Svatý

Půlnoční mše svatá se Svatým Otcem u sv. Petra

otec se objevil v okně, stiskl vypínač a celý strom najednou rozžávil. Letos má být přivezen smrk až z Ukrajiny. Římané se tedy mají na co těšit. Jak ten vánoční strom na náměstí tak velký betlém dal poprvé postavit nyní už blahoslavený Jan Pavel II. Dnes už je to tradice, bez ní by něco v Římě vánočních chybělo. Betlém se každoročně představuje s novým, třebaš ty hlavní postavy v nadživotní velikosti jsou stejné, ponechává se však možnost i fantazii umělců, kteří to navrhuji. Betlém se otevře poprvé na Štědrý den navečer, když už se začíná stmívat. Obojí tam zůstává až do půli února k radosti rodin s dětmi, poutníků i turistů.

Nezapomenutelná bývá půlnoční mše svatá u svatého Petra. Je to opravdu dostaveníčko, kde se dá prožít universalita naší světové církve, poutníci ze všech ras, barev a národů, ze všech konců zeměkoule ji prožívají v nadšeném spojení stejným poutem víry. Malé děti, reprezentující toto mezinárodní zastoupení jdou bazilikou před Svatým otcem s květinami v rukou a kladou je před hlavním oltářem. Ježíška v jesličkách. Bazilika v záplavě světla vytváří atmosféru jednoty, pokoje a radosti. Sbor „Sixtinské kaple“ zpívá tradiční koledy, „Adeste fideles“, „Tu scendi dal monte Sion“ – Sestup k nám z hvězd, nakonec nechybí ani „Tichá noc“. Po mši svaté, celý ten průvod se sochou Ježíška s dětmi se ubírá do postranní kaple, kde je nádherný betlém dar řezbářů z bavorského Oberammergau, Svatému otci, který tu sošku položí do jesliček.

Před léty zde bylo jedno děvče z Brna na studijní stážením. Na vánoce za ní přijela maminka s dvěma chlapci, aby ty svátky společně oslavili. Otec Koláček z Vatikánského rádia jim obstaral dobré lístky na půlnoční se Svatým otcem, byl to pro ně pochopitelně nepopsatelný zážitek. Já jsem to děvče už předtím naučil zdravit japonsky „dobry den - koničiva“ ona mi potom vyprávěla, že když odcházela od sv. Petra tou směsí národů, pozdravila tím „koničiva“ jednu mladou Japonku. Byla to katolička, rozplakala se a anglicky jí poděkovala: „To jsem si nepomyslela, že mě někdo

Betlém a vánoční strom před bazilikou sv. Petra ve Vatikánu

pozdraví dnes v noci právě u sv. Petra v mé mateřštině. To byl od vás pěkný dárek.“ Tak vidíte, jak málo stačí k tomu udělat někomu radost a to i k vánocům.

Ale Boží Hod vánoční má v Římě ještě jednu specialitu. Je to slavnostní požehnání Svatého otce „Urbi et Orbi“ to je městu Římu a celému světu z balkonu Baziliky sv. Petra. Náměstí se zaplaví Římány i poutníky, zazní hymny vatikánská a italská, objeví se Svatý otec se svým poselstvím míru a pokoje, určeným celému světu. Tlumočí potom své přání ve více než šedesáti řečech, nechybí tam tedy ani to naše české: „Radostné a požehnané vánoční svátky“, desítky televizí nesou ta slova do celého světa.

Na svátek sv. Štěpána římské rodiny s dětmi navštěvují po různých kostelích betlémy. Jsou to ty pohyblivé - neapolské, kde se to jen hemží figurkami, různí řemeslníci připravují své dary pro Ježíška, vaří se a peče, pastýři přinášejí sýry, řezníci kýty šunky a klobásy. Děti si přitom přijdou na své a přemýšlejí, čím by asi mohli udělat Ježíškovi radost.

Ale je tu ještě něco typického. Nahoře, vedle slavného Kapitolu – římské radnice, je kostel zasvěcený božskému Dítěti, jmenuje se „Ara coeli – Oltář nebe“. Tam vlevo od hlavního oltáře je starobylá soška Ježíška – Bambin Gesù, k němu píší děti z celého světa a vyjadřují svá přání, co by chtěly, aby jim Ježíšek donesl. Na adrese stačí jen tři slova: „Bambin Gesù – Roma, a ono to dojde. Existuje dokonce nějaký spolek, který ta přání maličkých vyplní a děti dárek dostanou. Je to už celá řada let, kdy tu sošku někdo ukradl a dosud nebyla vrácená. Ale byla nahrazena věrnou kopií a děti se na Ježíška obracely dál. V tom kostele hlavně v neděli Svaté rodiny, na Nový rok a na Svaté tři krále se odehrává něco zvláštního. Je tam postavena jakoby kazatelnička, malé děti do ní vstupují a přednášejí Ježíškovi básničky, nebo i zpívají. Asistuje přitom pochopitelně celý ten rod, rodiče, prarodiče, strýcové a tety, přátelé a známí. Někdy však ten malý capart začne trucovat, a že to říkat nebude. Máma i táta prosí, slibují, vyhrožují, ale ostuda je tady. I objednaný fotograf neuspěje a tak místo slávy to končí rodinným fiaskem.

Oblíbené Božské Dítě - Bambin Gesù

Svatý otec Benedikt XVI. uděluje vánoční požehnání Urbi et Orbi.

Na Silvestra večer až do půlnoci a po ní řadí po městě rachejtle, střílí se z balkonů, obloha se stává jediným velkým ohňostrojem, desítky zraněných lidí končí v nemocnicích, když jim to právě vybuchne ještě v rukou. Lidé vyhazují z oken na ulice prázdné lahve a zbavují se starých nepotřebných věcí, chodníky jsou plné haraburdí a ráno zvláštní pracovní čety čistí město, zatímco lidé dospávají. Jednou se stalo, blízko naší české koleje Nepomucena, že nějaký starý tatík šel slavit silvestra se svými kumpány, zatímco jeho syn to slavil doma se svými přáteli. Když se ráno táta vrátil domů, s radostí mu sděloval, že se konečně zbavil a vyhodil z okna na ulici ten starý slamník, který tam jenom zavazal. Táta zabědoval, že v něm měl zašité a ukryté celé své životní úspory. Oba vyběhli na ulici, ale slamník už nenašli.

I vánoční sezóna musí skončit, a to je tradičně na svátek sv. Tří králů. Lidově se to zde jmenuje „Befána“, což je zkomolenina slova Epifania – Zjevení Páně. Befána je stařena s krivým nosem, s rancem na zádech a přináší dětem dárky. Sjedne dolů komínem a děti najdou sladkosti i hračky dole u krbu. Ti, co nebyli hodní, dostanou černé uhlí, ale i to je ze sladkého materiálu, aby děti měly alespoň nějakou radost. Slavné náměstí „Piazza Navona“ se třemi fontánami a kostelem sv. Anežky Římské je plné krámů a krámků a jen se hemží těmi Befánami, aby se děti s nimi daly vyfotit. Tam uprostřed shonu a ruchu vlastně končí vánoční římská sezóna.

Ale to všechno letos opouštím a chci prožít vánoce po několika letech doma na Vysočině. Poletím do Brna už začátkem měsíce, abych se aklimatizoval, protože ty naše kostely, i když se v nich topí, jsou tam opravdu víc než chladné. Přiji vám tedy, milí čtenáři „Hlasů národa“, aby i ty vaše vánoce byly radostné a požehnané a ať vás Pán provází svou přízní a ochranou po celý rok 2012!

Ještě z Říma Váš

Mons. Josef Laštovica

Srdečně Vás zveme na

FILMOVÝ VEČER

V restauraci KLAS

Dne 8. prosince se bude promítat v 8 hodin večer v restauraci Klas jedna epizoda z cyklu

Soukromé století nazvaná *Tatíček a Lili Marlén*.

Vstupné na film je \$10.00. Pokud budete mít zájem o film s večerí, jednotná cena je \$25.00.

Film se bude se promítat v rámci benefičního večera, jehož výtěžek bude na podporu a udržení Muzea Československého dědictví v Chicagu.

Filmy jsou výstižným obrazem osudů

Československa ve 20.století. Dne 8 prosince se bude promítat pouze jedna epizoda z cyklu nazvaná *Tatíček a Lili Marlén* o osudu rodiny od

30. a 40. let dodnes (59 minut). Po promítání bude o filmu diskuze. Proto všem, kteří nebudou vědět, co s načatým večerem, vřele doporučuji jeho shlédnutí.. Tato i další epizody budou k dispozici na prodej jako celá série 8 filmů pouze za \$39. Filmy jsou v českém znění s titulky.

Vhodné jako vánoční dárek pro celou rodinu.

Co se napsalo o cyklu Soukromé století:

Život každého z nás je nenapodobitelný a jedinečný. Soukromé století představuje dějiny jako intimní lidské příběhy. Jejich intenzita osloví i druhé, protože to podstatné se odehrává v životě každého z nás. Zdrojem pro filmový cyklus „Soukromé století“ je amatérský rodinný film. Tento materiál byl v době svého vzniku výsostně osobní záležitostí úzkého okruhu lidí. Přerostl však sám sebe a dnes přináší svědectví spontánního, soukromého života. Jde o sondy do intimních rodinných záležitostí. „Soukromé století“ je zbaveno ambiciózního hlediska vykládat ucelené historické pohledy. Jeho cíl je mnohem skromnější: zastavit čas. Paměť lokální, privátní se v „Soukromém století“ stává pamětí veřejnou. Všechny významy ve filmu dostávají mnohem širší, univerzálně lidský rozměr. „Soukromé století“ představuje dějiny jako intimní lidské příběhy

Nádherný dokumentární cyklus, kdy před námi prostřednictvím hledáčku rodinné kamery ožívají neznámé rodiny. Ten nádech minulosti vás zcela okouzlí! Amatérské záběry nás vtáhnou do doby, kdy ta či ona rodina žila a předloží nám mnohdy nelehký osud řady lidí. Mnozí litují, že podobný poklad nevznikl i v jejich rodině, že člověk by poté nahlížel na své předky asi trochu jinak.

Seznam epizod: • Král Velichovek • Tatíček a Lili Marlén • Sousoší dědečka Vindy • Sejdeme se v Denveru • Mávnutí motýlích křídel • Líbám Tě a Miluji • Ruské obláčky kouře • Nízký let

Ocenění 2007 Trilobit – výroční cena Českého filmového svazu FITES, 2005 & 2006 MFDF Jihlava: Česká radost – Cena pro nejlepší český dokumentární film, Best of Fest Winners, Syracuse, NY, USA – Best Short Documentary

Pražský výbor Chicago Sister Cities International Program
Generální konzulát České republiky v Chicagu
First United Methodist Church at the Chicago Temple

Vás srdečně zvou na

Vánoční koncert

Jakub Jan Ryba:

ČESKÁ MŠE VÁNOČNÍ

„Hej mistře“

Zazní v originálním provedení sólistů a sboru
za doprovodu varhan a smíšeného orchestru

V sobotu 17.prosince v 7.30 večer
V neděli 18.prosince ve 3.00 odpoledne

ve First United Methodist Church
at the Chicago Temple

77 W. Washington Str., Chicago, IL 60602
naproti Daley Plaza v Chicagu

HLASY NÁRODA

*Máte již zapláceno předplatné
na rok 2012?*

**Vpravo nahoře na nálepce s Vaší adresou
je měsíc a rok, kdy Vám předplatné končí**

USA na rok – osobní odběr v kostele: 30.00 USD

USA na rok – poštou 1.třída: 40.00 USD

Kanada na rok letecky: 40.00 USD

(prosíme z Kanady posílejte šeky v US dolarech)

Ostatní cizina na rok letecky: 55.00 USD

Šeky pište na: Czech Mission nebo Hlasy národa

Naše adresa:

Hlasy národa,

9415 Rochester Ave.,

Brookfield, IL 60513

Tel.:(708) 255 - 5117 Mobil: (708) 533-1050

Doporučte Hlasy národa svým známým!

Bolestná vzpomínka

*Letošního 20.listopadu
uplynul rok od chvíle,
kdy byl Nejvyšším Pánem
z tohoto světa povolán
na věčnost náš milý tatínek,
dědeček, bratr a strýc, pan*

Karel Švec

Narodil se 15.února 1926 v Jižních Čechách.
Po únorovém puči 1948 pomáhal jako člen pohraniční stráže
mnohým lidem k útěku za hranice, byl zatčen a odsouzen
k mnoha letům žaláře. Podařilo se mu uprchnout z uranových
dolů v Jáchymově a přes Německo se dostal do U.S.A., kde
založil rodinu a pracoval jako maliř. Byl hluboce věřícím
katolíkem, obětavě pomáhal lidem, zvláště starším a
nemocným. Účastnil se aktivně krajanského života.
Zemřel posílen svátostmi umírajících 20.listopadu 2010.

**Vzpomínkovou mši svatou za něho budeme
obětovat ve středu 21.prosince v 10.00 dopoledne
v kostele České Misie v Brookfieldu**

*Děkujeme všem, kdo si na něho vzpomenu
v modlitbě spolu s námi.*

syn Karel s manželkou Suzane
syn George s manželkou Elizabeth
vnoučata Christian, Elliot, George a Margaret
pravnuk Teddy
sourozenci Jiřina a Josef s rodinami v České republice
přátelé z krajanské rodiny v Chicagu

Vroucí vzpomínka

*S bolestí v srdci vzpomínáme, že před rokem
21.prosince odešel na věčnost náš
milovaný manžel, tatínek a přítel, pan*

MUDr. Jiří Podzamský

Narodil se 14.října 1923 v Kopanicích na Slovensku.
Lékařskou fakultu dokončil na Karlově Univerzitě v Praze.
Po roce 1948 odešel do exilu a v roce 1954 se dostal do USA.
Byl vedoucím lékařem v MacNeal Hospital v Berwynu,
později vykonával soukromou praxi. Byl člověkem šlechetného
srdce, pomáhal potřebným a nemajetné léčil zdarma.
Zemřel po těžké nemoci 21.prosince 2010 ve věku 87 let.
Odpočívá na hřbitově Woodlawn ve Forest Park, IL.

**Mši svatou za něho budeme obětovat
v neděli 18.prosince 2011 v 10.30 dopoledne
v kostele České misie v Brookfieldu**

*Děkujeme všem, kdo mu s námi věnují
chvilu tiché vzpomínky v modlitbě.*

Jiřina Podzamský, manželka
Miara a Georgina Podzamský, dcery v USA
Yvonnka Čárnecká, dcera s rodinou na Slovensku
a ostatní příbuzní v USA, na Slovensku a v České republice

Úmrtní oznámení

*V hlubokém zármutku oznamuji všem přátelům a známým,
že byl z tohoto světa odvolán můj milovaný manžel a bratr, pan*

Jan Klimeš

bývalý hodinář v Chicagu

V poslední době bydlel v New Buffalo, MI

Zemřel náhle 18.listopadu 2011 ve věku 89 let

*Děkujeme všem, kdo jste ho znali
a pomodlíte se s námi za spásu jeho duše.*

Amálie Klimešová, manželka
Bedřich Klimeš, bratr v České republice

Vděčná vzpomínka

7. prosince 2011 si připomeneme jedenácté výročí úmrtí našeho milého duchovního Otce

Rev. Maura Ladislava Poučka OSB

Narodil se 21. listopadu 1920
ve Velké Lečici u Příbrami v Čechách.

Vstoupil do benediktinského řádu, kde v arcidiocésii
sv. Vojtěcha a sv. Markéty v Praze - Břevnově
30. srpna 1941 složil řeholní sliby.

Teologii studoval na Karlově Universitě v Praze a od roku
1946 v Belgii, kde byl 1. srpna 1948 vysvěcen na kněze.

9 roků působil jako misionář a učitel katolických škol
v Belgickém Kongu v Africe.

Od roku 1965 působil v Chicagu v USA, kde se zapojil
nejprve do práce benediktinů v Lisle, posléze pracoval
především pro naše krajany ve farnosti sv. Prokopa v Chicagu
a nakonec ve farnosti Panny Marie Svatohorské v Ciceru.

Ve svém kněžském poslání byl vyhledáván
jako výborný zpovědník.

Spolu s Otcem Vojtěchem Vítem OSB se významnou
měrou podílel na vydávání krajanských novin Hlas národa
jako redaktor a korektor.

Na věčnost byl Pánem života a smrti povolán
po těžké nemoci 7. prosince 2000.

Odpočívá na klášterním hřbitově opatství sv. Prokopa v Lisle.

**Vzpomínkovou mši svatou budeme za něho
obětovat v kostele České misie v Brookfieldu
v sobotu 10. prosince 2011 v 6.30 večer.**

**Děkujeme všem, kdo si na něho v modlitbě
vzpomenou s námi.**

*Mons. Dušan Hladík
a přátelé z České Misie v Chicagu*

Upřímná vzpomínka

**Letošního 26. prosince 2011 si připomeneme třetí
výročí odchodu na věčnost našeho milovaného
manžela, tatínka a dědečka, pana**

Cyrila Příkazského

Narodil se 22. října 1917 v Lužicích u Hodonína. V době hospodářské krize se celá jejich rodina v roce 1933 vystěhovala do Argentiny. Zde se v roce 1949 oženil s Blankou, se kterou prožili 59 let šťastného manželského života. V Argentině se jim narodili synové Cyril, Josef a Václav. Cyril Příkazský se také angažoval v mnoha krajanských spolcích v Argentině a organizoval ochotnická divadla. Byl činný v Československém Orlu. Na pozvání Orlů v roce 1961 přesídlil se svou rodinou z Argentiny do Chicaga. Pracoval zde jako soustružník v továrně a narodila se jim zde dcera Marie a syn Ludvík. V roce 1975 byl zvolen za starostu Chicagské jednoty Orlů župy Svatováclavské a tuto funkci vykonával až do své smrti. Mimo to byl aktivním členem mnoha krajanských organizací v Chicagu, angažoval se ve Sdružení československých exulantů, v Národním svazu českých katolíků, v Ústředně moravských spolcích a mnoha dalších organizacích. Dlouhá léta byl členem výboru pro organizaci Československého reprezentačního plesu, nacvičoval a režíroval česká ochotnická divadla, účinkoval v pěveckých sborech, pracoval ve fotbalovém klubu Sparta A.B.A. Chicago, organizoval mnohé zábavy, pikniky a jiné akce. Byl hluboce věřícím katolíkem, ve víře vedl celou svou rodinu, pravidelně navštěvoval naše české bohoslužby a naplno se angažoval v činnosti České misie v Chicagu. Na věčnost byl povolán na svátek sv. Štěpána 26. prosince 2008. Odpočívá na hřbitově Panny Marie Královny nebe v Hillside, IL.

**Mši svatou za něho budeme obětovat v neděli
25. prosince 2011 v 10.30 dopoledne
v kostele České misie v Brookfieldu.**

**Děkujeme všem, kteří si na něho
vzpomenou v modlitbě s námi**

Blanka Příkazská, manželka
syn Cyril Příkazský
a děti Kaz a Amy, Petr a Emily
syn Josef Příkazský s manželkou Lindou
a děti Josean a Bianca
syn Václav Příkazský s manželkou Jane
a děti Pavel a Mark
dcera Marie Nováková s manželem Markem
syn Ludvík Příkazský se synem Mikem

ČESKÉ VÁNOČNÍ BOHOSLUŽBY

**v České katolické misii sv. Cyrila a Metoděje
9415 Rochester Avenue, Brookfield, Illinois 60513**

Na Štědrý den v sobotu 24.prosince 2011 v 5.00 PM
Vánoční vigilie – mše sv. v předvečer Kristova narození

Na Štědrý večer v sobotu 24.prosince 2011 v 10.00 PM
SLAVNÁ PŮLNOČNÍ MŠE SVATÁ

české koledy se budou hrát a zpívat již od 9.00 PM

V neděli 25.prosince 2011 v 10.30 AM
Mše svatá o slavnosti Kristova narození
po mši svaté bude Vánoční koncert

Na sv. Silvestra v sobotu 31.prosince 2011 v 6.30 PM
Mše svatá na závěr občanského roku
s poděkováním za přijatá dobrodíní

NOČNÍ ADORACE

od 11.00 do 12.00 hod.večer

Na nový rok v neděli 1.ledna 2012 v 10.30 AM
Mše svatá ke cti Matky Boží Panny Marie

V sobotu 7.ledna 2012 - Zjevení Páně - svatých Tří králů

Mše svatá v 6.30 PM s pásmem koled dětí z České školy kardinála Berana

V neděli 8.ledna 2012 - Zjevení Páně - svatých Tří králů

Mše svatá v 10.30 AM – se zpěvy České mše vánoční J. J. Ryby
Po mši svaté Tříkrálové odpoledne s cimbálovou muzikou

*Příležitost ke svaté zpovědi vždy hodinu před mší svatou.
K svatému přijímání může přistoupit jen ten, kdo se očistil od hříchů.*

Bližší informace podá: Mons. Dušan Hladík Telefon: (708) 255 - 5117 Mobil: (708) 533 - 1050

*Ježíšku náš drahý,
nezapomeň,
že jsi Jezulátko z Prahy,
nezapomeň,
že jsme dítky Tvoji Matky,
necht' nás rozechřeje
úsměv její sladký!*

**Všem lidem dobré vůle
Boží požehnání**

vyprošuje

Karel J. Chrobák s dětmi a vnoučaty

**Požehnané svátky vánoční
a hodně zdraví v novém roce
všem přátelům a známým přeji**

*Tomečkovi
Rasochovi
a Milka Sovová*

**Radostné svátky vánoční
a požehnaný nový rok 2012
svým přátelům a známým přeji**
Edvard a Alice Vedralovi

**Make the wonder of Christ's coming
and his blessing never cease
to make this Christmas day for you
a time of joy and peace.**

**Kéž Kristovo narození
naplní Váš život radostí a pokojem.**

To Vám všem u jeslíček vyprošuje

Ādele Vacek

s rodinou

Suec & Sons

Funeral Home

6227 WEST CERMAK ROAD, BERWYN, IL 60402

Rodinný závod sloužící krajanům v zármutku
už celých 97 let od roku 1915

*Rodinnou a osobní radost o Vánocích z narození
našeho Vykupitele - Ježíše Krista v Betlémě a hojnost
zdraví a Božího požehnání v celém roce 2012 Vám přeji*

James - Václav Švec
s maminkou Aničkou

Private Parking

(708) 484-2050

(773) 242-2027

Šťastné a požehnané vánoční svátky a úspěšný nový rok 2012

přeje svým posluchačům československého
rádiového vysílání v Chicagu a okolí

JERRY JIRÁK

**Československé rádio vysílá na stanici
WCEV 1450 AM**

každou neděli od 9 hodin do 10 hodin dopoledne.

a na Internetu www.wcev1450.com

a stisknete tlačítko SURFERS NETWORK

**Poslechněte si hezkou hudbu
a zprávy z naší české komunity.**

Christmas Greetings from **Czech Voice of Cleveland**

Veselé Vánoce

a požehnaný nový rok 2012

**České rádiové vysílání pro oblast
Clevelandu na stanici**

WHKW 1220 AM v neděli 3.03 - 5.00 PM

Listen on the Internet:

www.whkwradio.com (Eastern time)

Joe Kocáb

4501 Cullen Dr., Cleveland, OH, 44105

Tel. (216) 883 - 4760

Veselé Vánoce a **šťastný nový rok 2012**

přeje všem přátelům

SPARTA A. B. A

Veselé Vánoce a šťastný nový rok 2012

*Merry Christmas
and happy New Year 2012 from*

CZECH CATHOLIC UNION

5349 Dolloff Road, Cleveland, Ohio 44127

Fraternal Life Insurance

Since 1879

1-216-341-0444

Elsie T. Malec, president

Theresa M. Pokorny, secretary - treasurer

Chicago Representatives

Loretta Moravec 1-708-484-3162

Dolores Jacklin 1-630-968-1292

We wish a very Blessed Christmas and
Happy New Year to all our friends

Všem našim přátelům přejeme
milostiplné svátky Kristova narození
a šťastný nový rok 2012

Marik Baken

Funeral Services Ltd.

Barbara Marik Baken

In association with

Conboy's Westchester Funeral Home

10501 W. Cermak Rd., Westchester, IL 60154

Direct Line: (773) 910 - 3400

Chapel: (708) 562 - 5900

e-mail: marikbakenfs@mycingular.blackberry.net

*Veselé Vánoce a
mnoho štěstí a
zdraví v novém
roce 2012
všem přátelům
přeje*

rodina Boleslavova

*Rudolf a Anděla,
synové Rudolf a George,
snacha Sharon
a vnuci Garrett a Brent*

*Hojnost Božského požehnání
a stálého zdraví
všem členům a příznivcům
vyprošuje do celého roku 2012*

**Distriktní svaz českých katolíků
v Clevelandu**

Rev. Josef Callahan, kaplan

Josef Kocáb, předseda

Mila Hyvňar, tajemnice

Srdečné blahopřání

*Vroucí přání s modlitbou na rtech
o hojné Boží požehnání zasíláme dnes
k význačnému životnímu jubileu,
které oslaví v předvečer Vánoc, paní*

Boženě Tomečkové

Přes své těžké mládí a život naplněný neúnavnou prací
si uchovala každodenní optimismus
a vedle péče o rodinu a své blízké
se aktivně účastní veškerého dění
našeho krajanského života v Americe.

Za její hlubokou víru v Boha a příkladný
křesťanský život, jakož i nespočetnou obětavou
práci pro Českou misii i výborné sladké zákusky
a věnečky pro všechny zábavy, pikniky a kulturní
podniky jí vyslovujeme srdečné poděkování
a upřímně Pán Bůh zaplať.

Milá paní Tomečková,
do dalších let života Vám přejeme
dobré zdraví, dostatek sil
a stálou duševní pohodu.
Od našeho Pána Vám vyprošujeme
všechny potřebné milosti.

*Mons. Dušan Hladík
a přátelé z České misie v Chicagu*

Děkujeme maléřečkám

S Božským Dítětem, Máti, rač nám požehnání dát!

Ludmila Ciprysová a Marie Švirgová,

dovedné maléřečky z Lanžhota, které pro náš český kostel
v Brookfieldu před časem zhotovily pokrývky na oltář a
šatečky pro sošku Panny Marie, na památku zesnulého
Ladislava Gajdy věnovaly Madoně s Ježíškem ze Svaté
Hory ještě další blankytně modré a překrásně vymalované
šatečky a pro naše krajanské bohoslužby vyzdobily
slováckými vzory kněžskou stólu.

**Za krásné dary Vám mnohokrát děkujeme.
Kéž Vám Pán odmění Vaši štědrost a Vaši práci.**

*Mons. Dušan Hladík
a krajané z České misie v Chicagu v USA*

Srdečně zveme všechny členy na VÝROČNÍ SCHŮZI ČESKÉ MISIE

**Schůze se bude konat
v sobotu 7.ledna 2012
v 7.45 večer (po mši svaté)
v klubu České misie
9415 Rochester Ave.
Brookfield, IL 60513**

Bude podána zpráva o činnosti misie za rok 2011.
Finanční zpráva o hospodaření misie za rok 2011.
Uskuteční se volby nové Misijní rady pro rok 2012.
Bude předložen plán činnosti na rok 2012.

Těšíme se na Vaši hojnou účast.

*Mons. Dušan Hladík, president
a Rada České misie*

2011 Christmas Concerts

Sourozenci Slívovi Vás srdečně zvou na Vánoční koncerty

Program:

Vivaldi: Koncert op.3 Nr. 11

kytarový koncert in D

díla Bacha, Dvořáka a dalších mistrů
české a americké vánoční koledy

Neděle 25.prosince 2011 v 11:30 AM (po mši svaté)
v kostele České Misie - 9415 Rochester Ave, Brookfield, IL 60513

Tuesday, December 27, 2011 at 7:30 PM
Holy Spirit Catholic Church - 2003 Hassert Blvd. (111th St.), Naperville, IL 60564

Další informace najdete na: <http://www.psliva.com/concerts/>

Srdečně Vás zveme na

SILVESTR

**Poslední noc roku v dobré pohodě s hudbou, zpěvem a tancem,
s výborným jídlem a pitím můžete prožít**

v Klubu české misie

9415 Rochester Ave. Brookfield, IL 60513

ve sobotu 31.prosince 2011 od 8.00 hodin večer

Celý večer bude doprovázet populární DJ Speedster.

Cena \$ 35.00 zahrnuje:

Vstupné. Jídlo po celý večer – přírodní řízek s oblohou a bramborem,
domácí zabíjačka a další pochoutky.

Otevřený bar a novoroční přípitek šampaňským.

Vstup na Silvestrovskou zábavu je dovolen mladým od 15 let.

Rezervace a vstupenky: Marie 708 - 415 8793

Poděkování za dary pro Českou misii

*Jak jsi krásné, nevinátko, vprostřed bídy nebožátko,
před Tebou padáme, dary své skládáme...*

Milí přátelé a dobrodinci České misie

V předvánočním čase Vám zasíláme mnoho srdečných pozdravů z České katolické misie v Chicagu. Při této příležitosti bychom Vám chtěli touto cestou poděkovat za Vaši podporu České misie a za Vaše hmotné dary, kterými přispíváte na její činnost a také na splácení, stále ještě velkých dluhů na náš nový kostel v Brookfieldu. Kéž Vám Pán Bůh odplatí Vaši štědrost. Díky Vaší pomoci jsme mohli letos splatit více než 100 tisíc dolarů.

Bliží se konec roku a to je příležitost k menšímu bilancování uplynulých událostí. Opět musíme provolat: „Bohu díky!“ za úspěšný uplynulý rok. Duchovní činnost naší misie byla skutečně požehnaná a ničím nerušená. Každý den se konají v našem kostele české mše svaté, dvakrát za týden máme navíc ještě zvláštní pobožnosti – v pondělí večer modlitby za uzdravení, ve čtvrtek večer adorace Nejsvětější svátosti. V uplynulém roce jsem měli již přes třicet křtů, z toho tři dospělé. Také naše česká Škola kardinála Berana úspěšně rozvíjí svou činnost a letos je na výuku navoženství a českého jazyka přihlášeno 24 dětí. Misie také rozvíjí svou bohatou činnost kulturní. Stačí připomenout alespoň některé akce – Dětský karneval, Maškarní zábavu pro dospělé, Pomlázkovou zábavu s výstavou a koštěm vína, oslavu Dne matek a Dne otců, tři letní pikniky a mnoho dalších akcí pro děti i pro dospělé. Z toho všeho vidíte, že naše misie vzkvétá a dál se požehnaně rozvíjí.

Na závěr bychom Vám i Vaším rodinám chtěli popřát pokojný adventní čas a radostné prožití Vánočních svátků, kdy opět oslavíme příchod Ježíše Krista, našeho Spasitele, na svět. Za všechny naše dobrodince se pravidelně modlíme a obětujeme mše svaté. Pro Vaše rodiny a pro Vaši práci Vám vyprošujeme hojné Boží požehnání.

*Mons. Dušan Hladík a
Rada České misie v Chicagu*

V době od března do konce listopadu 2011 na potřeby České misie přispěli:

Mezi „Stavitele chrámu“ s dary vyššími než \$1000 zařadili:

Divadlo DECH Chicago
Josef a Veronika Miléřovi, Česká republika
Christian J. Klima
Karel Chrobák
Mons. Dušan Hladík
Jiří a Lenka Petraturovi
Lubomír Hromádka na památku Ladislava Gajdy
John Novotný, Kanada
Michal Robenek

Dary \$ 500 - \$ 999 věnovali:

Věra Gajda
John Pad'our
Joseph Kocáb
Jaroslava Kolbabova
Jiří a Marie Jakubcovi
Anthony a Carmella Janáčkoví
Edward a Alice Vedralovi

Dary \$ 100 - \$ 499 věnovali:

Edward Žebig
Joseph Příkazský
Cyril Příkazský
Linda a Rick Brodine
Czech Catholic Union Cleveland
Joseph Kučera, MD
Jiřina Podzamský
Joseph Pařenica
Ladislav a Marie Murárikovi
Pavel a Marie Cíchovi
Nejmenovaný dárcé
Marie Kohoutek
Michael Vukson a Anna Minařík
Mark a Maria Novákoví
Agens Hrudkaj
Antonín a Ludmila Vyskočilovi
John a Rosemary Škachovi
Paul C. Lebloch na památku Ladislava Gajdy
Společnost pro vědy a umění Chicago
Mons. Josef Šach
Edward Vedral Jr.
Otilie Zolman
Božena Plamínek
Jana Galos
Věra Wilt

Na Tři krále 7. a 8. ledna 2012

se při mších svatých uskuteční
výroční sbírka na splácení dluhů České misie.
Vedle finančních darů

můžete věnovat i zlaté a stříbrné předměty,

šperky, mince, zlomky drahých kovů.
Prosíme pamatujte svými dary na dům Boží.
Předem děkujeme.

MLADÝM

Betlémská hvězda září všem!

Málokterá doba působí na lidské city tak jako doba vánoční. Všechny obavy a úzkosti, které člověk během roku vědomě nebo podvědomě potlačuje, vystoupí najednou naléhavě do popředí. Osamělí si uvědomují svou samotu, alkoholici svou závislost, chudí svou chudobu. Dokonce i ve velkých městech s ulicemi a obchody plnými lidí, kde naplno pulzuje život, se člověk často cítí opuštěný a jaksi „přebytečný“.

Nadcházející vánoční čas zpochybňovala v jednom časopise vtíravá otázka: září hvězdy opravdu každému? Možná, že právě vy proděláváte nějakou životní krizi a v této vánoční době na vás doléhá osamělost víc než kdy jindy.

Zastavte se na chvíli a přijměte pro sebe radostné vánoční poselství, které pastýřům na betlémských pláních zvěstovali andělé: „Narodil se vám dnes Spasitel.“

Ježíš – tvůj Spasitel

Ježíš Kristus přišel na svět pro ty, kteří se cítí pokoření, odmítnuti a zapomenuti. Přišel pro ty, kteří se mučí starostmi a obavami, pro osamělé, alkoholiky, drogově závislé, prostě pro všechny, kteří si neví rady a nemohou si sami pomoci. Nabízí lásku všem, které společnost odmítá a zavrhuje. Lidem, kteří žijí na ulicích nebo v útulcích, bez rodiny, bez domova, všem, kteří jsou ponecháni napospas své zoufalé osamocenosti.

Mě se to netýká?

Možná, že si říkáte: to se mě netýká. Mám bezpečné zázemí domova, lásku svých nejbližších, mám i dobré zaměstnání. A přece, aniž to tušíte, žijete ve skrytém „otroctví“ sebe sama. Jednou pocítíte vnitřní prázdnotu, tíhu svědomí a nenaplněnost svého života. Pán Ježíš přišel z takového otroctví vykoupit všechny lidi: hladové i syté, bezdomovce, i ty s komfortním bytem. V knize, kterou krátce před svou smrtí vydal spisovatel G. B. Shaw, je následující vyznání: „Přiznávám, že skoro po šedesáti letech pečlivého zkoumání lidí nevidím jinou cestu z bída světa, než tu jedinou, kterou je Ježíš Kristus.“

Betlémská hvězda září všem

Na této Zemi nežije nikdo, koho by Bůh nemiloval. Chtěl bych vám říci, že Bůh miluje každého z nás. Touží po tom, aby každý člověk přijal pro sebe radostnou vánoční zvěst.

Ano, tato zpráva je určena i pro vás. Radujte se! Pán Bůh vás miluje a ve své lásce poslal na svět Ježíše Krista, aby se stal také vaším Spasitelem.

Pán Ježíš Kristus – ta jediná velká hvězda, která všechny ostatní zastihne svým jasným světlem, svítí i pro vás a chce prozářovat také váš život. Otevřete se jeho jasům! Řekněte mu všechno, co vás tíží, vyznejte mu své hříchy, povězte mu o své prázdnotě i o své touze po naplnění. On vaše volání uslyší a zároveň vás naplní radostí a pokojem. Už nebudete sami, na cestě životem vás bude nyní provázet Ježíš Kristus.

„Na celém světě je skutečně jen jediné místo, kde není ani stopa temnoty. Je to osobnost Ježíše Krista. V něm se přelomil svět a nás postavil Bůh nejzřetelněji.“ Albert Einstein

Norbert Lieke
Podle Brněnské tiskové misie

Vánoce - tentokrát jinak

Také se těšíte na Vánoce? Na čas, kdy si můžete odpočinout od svých každodenních povinností? Jak se však vyhnout předvánočnímu shonu, nervozitě, vzájemnému nepochopení a podrážděnému chování, které nás často připraví o pravou sváteční náladu? Vyzkoušejte osvědčené zásady - pět klíčů, které Vám otevřou tu pravou vánoční pohodu, opravdový zázrak Vánoc. Svým blízkým tak připravíte ten nejkrásnější dárek.

Začít úsměvem

Váš úsměv je pro ostatní znamením dobré vůle. Potěší všechny, kteří Vás potkají. Srdečný úsměv říká: „Mám tě rád a rád tě potkávám.“ I když Vám zrovna nemusí být do smíchu, můžete poprosit Pána Boha, aby Vám vložil do srdce novou radost a pokoj. Nenechte se okrást o dobrou náladu. Vzpomeňte si na pěkné chvíle svého života, zapolouchejte se do povznášející hudby! Vaše srdce i mysl se rozradostní a Vaše okolí to začne vnímat. Zkuste každý den alespoň jednomu člověku udělat radost svým úsměvem.

Pozorně naslouchat

Umění naslouchat druhému platí stejně v rodinném i společenském životě. Naslouchání není zdaleka jen pasivní mlčení, je i formou určité aktivity. Víme, že Pán Bůh nám aktivně naslouchá, kdykoliv k němu přicházíme v modlitbě se svými problémy. Snažme se i my věnovat maximální pozornost lidem, se kterými hovoříme. Budou odcházet s

pocitem, že to byl ten nejskvělejší dialog, který kdy vedli. I nejzarytější kritik bývá obměkčen a stává se příjemným, když má vedle sebe trpělivého a přívětivého posluchače.

Ocenit a povzbudit

Všimli jste si, co s lidmi udělá, když je upřímně pochválíte a patřičně oceníte? Kolem nás žije mnoho lidí, kteří se nedočkají ocenění za celý svůj život. Jejich poctivou práci často bereme jako samozřejmost. Každý člověk však touží po ocenění. Na každém se najde něco, za co jej můžeme upřímně pochválit. Jestliže také Vy chcete získat uznání od

lidí, s nimiž přicházíte do kontaktu, číňte druhým to, co chcete, aby oni činili vám. Kdy a kde? Vždy a všude. Ježíš Kristus tuto pravdu před dvěma tisíci lety shrnul do jediné myšlenky: „Jak byste chtěli, aby lidé jednali s vámi, tak i vy ve všem jednejte s nimi!“

Nabídnout pomoc

Citlivě a taktně povzbuzujte lidi kolem sebe k tomu, aby se nezdráhali hovořit o sobě. O tom, co prožívají, co je zajímá, co je trápí. Každý člověk má své problémy a potřebuje slyšet dobrou radu. Pokud je to ve Vašich silách a možnostech, nabídněte i praktickou pomoc. Velkou pomocí je již to, že lidi se zájmem vyslechnete.

Nikoho neodsuzujte

Názory jiných berte na vědomí, i když s nimi nesouhlasíte. Nikoho zbytečně nekritizujte. Pokud již musíte upozornit na chyby, udělejte to tak, aby se dotyčný necítil méněcenný. Místo toho, abyste druhé odsuzovali, snažte se pochopit jejich jednání. Podráždění lidé s věčně kritickým postojem často strádají nedostatkem lásky, něhy a porozumění. Ten, kdo rozumí příčinám jednání druhého člověka, dokáže také snadněji odpustit.

Těchto pět pravidel je klíčem k lidskému srdci. Zkuste se jimi řídit nejen o Vánocích, ale po celý rok. Obdarujete druhé více, než si myslíte. Obdarujete však i sami sebe. Získáte mnohem více přátel než doposud a začnete naplno prožívat kouzlo lásky a porozumění.

Vánoce jsou poselstvím o Boží lásce k člověku. O tom, že Bůh poslal na naši Zem svého Syna, Ježíše Krista, aby nás vykoupil z otroctví a uvedl do nového života ve svobodě a radosti. A tak i my předávejme svým vstřícným postojem k lidem Lásku dál!

Příběhy pro potěchu duše

Prázdná židle

Jeden starý muž těžce onemocněl. Protože nemoc byla vážná, přišel ho domů navštívit farář. Jakmile vstoupil do pokoje nemocného, všiml si prázdné židle. Měla zvláštní místo, hned vedle postele, na které odpočíval nemocný. Kněz se tázal, k čemu ta židle slouží.

Muž se slabě usmál a odpověděl mu: „Představuji si, že na židli sedí Ježíš. Právě než jste přišel, jsem s ním mluvil... Dlouhá léta se mi modlitba zdála strašně obtížná, až mi jeden přítel poradil, že modlitba je vlastně povídání s Ježíšem. Tak si teď představuji Ježíše na židli naproti sobě, vyprávím mu a poslouchám, co mi odpovídá. A už nemám s modlitbou těžkosti.“

Za několik dní přišla dcera starého muže na faru, aby oznámila, že její tatínek zemřel.

„Nechala jsem ho jen pár hodin samotného,“ řekla. „Když jsem se vrátila do pokoje, našla jsem ho už mrtvého. Hlavu měl opřenou o prázdnou židli, kterou chtěl mít stále vedle své postele.“

*„Blahoslavení čistého srdce, neboť oni budou vidět Boha“
(Matouš 5,8)*

Ruka a písek

Když se jednou třináctiletý Jirka procházel se svou maminkou po pláži, zeptal se jí: „Mami, jak to udělat, abych si udržel kamaráda, kterého jsem konečně našel?“

Maminka chvíli přemýšlela, pak se sklonila a nabrala dvě plné hrsti písku a obě dlaně obrátila vzhůru. Jednu ruku zavřela - a písek se jí sypal mezi prsty. Čím víc tiskla pěst, tím víc písku se sypalo pryč.

Druhou ruku nechala úplně otevřenou - písek na ní zůstal vsazen.

Jirka se pozorně díval a pak prohlásil: „Rozumím.“

V jedné horské kapliče jsem našel zapomenutý medailonek Panny Marie. Uvnitř jsem objevil tuto prosebnou modlitbu za to, abychom dokázali přijímat své bližní: Pane, pomáhej mi, abych byl pro všechny přítelem, který je neúnavně očekává, který dobrotivě přijímá, který dává s láskou, který poslouchá a neunaví se, který děkuje s radostí. Přítelem, který je vždy k nalezení, když ho někdo potřebuje. Pomáhej mi, abych byl vždy tam, kde mne někdo potřebuje, abych byl přítelem, u kterého si mohou ostatní odpočinout, abych vyzářoval radost a pokoj, tvůj pokoj, Pane. Učiň, abych byl připraven přijímat především slabé a vyvržené. Jedině tak, i když nebudu vykonávat nějaké zvláštní skutky, jedině tak mohu pomoci druhým, aby tě cítili blízko, můj Pane, plný něhy.

Tajemství pekla a ráje

Po dlouhém a hrdinném životě dosáhl věčnosti jeden význačný samuraj. Měl se dostat do ráje. Jenže to byl typ zvědavého člověka, a tak požádal, aby se mohl podívat také do pekla. Byl vyslyšen a dovedli ho do pekla. Došli do prostorného sálu. Uprostřed byl prostřený stůl, na něm mísy plné vybraných pochoutek. Ale stolovníci, kteří seděli kolem dokola, byli hubení, pobledlí a vychrtlí. „Jak je to možné?“ ptal se samuraj. „Vždyť mají tolik dobrého jídla před sebou!“ Dostal odpověď: „To je tak - když sem někdo přijde, dostane dvě tyčinky, které musí použít k tomu, aby se najedl. Ty tyčinky jsou delší než jeden metr a musí se uchopit až na konci. Jenom tak je dovoleno dávat jídlo do úst.“ Samuraj se zachvěl. Osud těchto ubožáků byl strašný. Ať dělali co dělali, nemohli do úst dostat ani drobeček.

Samuraj už nechtěl vidět nic dalšího a prosil, aby se už vrátili do ráje. Tady ho čekalo překvapení. Ráj, to byl sál úplně stejný, jaký viděl v pekle. Uprostřed sálu stál stejný stůl obklopený lidmi, stejná byla i nabídka skvělých jídel. A nejen to, všichni stolovníci byli vybaveni těmi samými tyčinkami dlouhými přes metr, aby s nimi nabírali jídlo. Ale přece tu byl jeden rozdíl - tady byli lidé kolem stolu veselí, dobře živení a radostní. „No, jak je to možné?“ ptal se samuraj. Odpověď zněla: „V pekle se každý snaží nabrat jídlo a strčit ho do vlastních úst, protože tak se všichni chovali celý svůj život. Tady naopak každý nabere jídlo a pak se snaží nakrmit svého souseda.“

Lidské teplo

Dívka měla špatnou náladu. Byla naježená, tak jako se naježí dikobraz, když na něj zaútočí pes. Příliš práce doma, příliš dotazů, spousta všeho... to je ono! Matka jí dává samá kázání, posuzuje, vysvětluje a doporučuje.

Dívka začala měnit barvu. Pak se podívala matce přímo do očí a spustila: „Mami, jsem unavená a mám dost tvých věčných kázání. Proč mě někdy nevezmeš do náruče a neobejmeš mě? Všechny tvoje rady jsou mi jinak k ničemu.“

Matka překvapeně zůstala stát. Dcera ji očima prosila o objetí. Matce bylo do pláče, třásl se jí hlas, ale podařilo se jí říci: „Ty chceš... chceš, abych tě objala? Víš, že i já... já toužím, abys taky ty objala mne?“ Chytila dceru do náruče a tiskla ji k sobě, jako by to byla malinká holčička.

Nezáleží na tom, jak je kdo starý. Ať je mu třeba sedmdesát let, každý potřebuje pohlazení, potřebuje pocítit stisk objetí, každý by chtěl důkaz, že je milován. Často jsme příliš uzavření, bojíme se dát najevo své opravdové city. A tak je skrýváme pod maskou, tváříme se chladně a přísně. Bojíme se, že by někdo zahlédl, jak jsme zranitelní ve vztahu k těm, které milujeme.

Ale právě lidské teplo může zachránit tuto dobu od velkého chladu.

Kruh radosti

Jednou jeden vesničan energicky zabušil na těžká dubová vrata kláštera. Když bratr vrátný otevřel, vesničan se usmál a ukázal mu nádherný hrozen vína.

„Bratře vrátný,“ oslovil mnicha, „víš, komu chci darovat tento hrozen vína, který je nejkrásnější z celé mé vinice?“

„Asi našemu představenému nebo nějakému otci z kláštera.“

„Ne, ne. Tobě!“

„Mně?“ Bratr vrátný celý zčervenal radostí. „Ty ho chceš darovat právě mně?“

„Jistě, protože jsi se mnou vždycky jednal přátelsky a po každé jsi mi pomohl, když jsem něco potřeboval. Chci ti tímhle hroznem vína udělat radost.“ Ta jednoduchá a ryzí radost, která se zrcadlila bratru vrátnému v očích, ozářila také vesničana.

Bratr vrátný si položil hrozen vína tak, aby na něj dobře viděl, a díval se na něj celé ráno. Byl to opravdu nádherný hrozen. A tu ho něco napadlo: „Proč bych ten hrozen nedonesl otci opatovi, abych udělal radost také jemu?“

Vzal hrozen a zaklepal u opata.

Otec opat se upřímně zaradoval. Ale vzpomněl si, že v klášteře je jeden starý nemocný bratr, a pomyslel si: „Donesu mu hrozen, a tak se chudák trochu potěší.“ Hrozen vína tedy putoval dál. Ale nezůstal dlouho v cele nemocného bratra. Toho napadlo, že by tím hroznem potěšil bratra kuchaře, který se celé dny potí u kamínek. A tak mu hrozen poslal. Ale bratr kuchař ho daroval bratru sakristiánovi, aby mu také udělal radost, ten ho zase donesl nejmladšímu bratrovi z kláštera a ten ho dal dalšímu a ten zase dalšímu. Nakonec hrozen, který putoval od bratra k bratrovi, skončil u bratra vrátného, aby mu přinesl trochu radosti. Tak se uzavřel kruh. Kruh radosti.

Neměli bychom čekat, že začne někdo druhý. Měli bychom začít ten kruh radosti právě dnes. Často stačí malinká jiskřička, aby se vytvořil ohromný plamen. Stačí jiskřička do broty a svět se začne měnit.

Láska je jediný poklad, který se násobí sdílením. Je to jediný dar, který se zvětšuje, čím víc se rozdává. Je to jediný podnik, ve kterém čím víc se utratí, tím víc se vydělá. Daruj lásku, rozhazuj ji, rozšiřuj ji do čtyř světových stran, naplň ji tašky, dávej ji do košů, nalej ji do sklenic a zítra ji bude daleko víc, než když jsi začal rozdávat.

Útěcha

Holčička se vrátila od sousedky, které právě tragicky zemřela osmiletá dceruška.

„Proč jsi tam chodila?“ ptal se jí tatínek.

„Abych potěšila její maminku.“

„A jak jsi ji těšila ty, taková malá?“

„Sedla jsem si jí na klín a plakala jsem s ní.“

Když někdo poblíž tebe trpí, plač s ním. Jestliže je někdo šťastný, směj se s ním. Láska se dívá a vidí, poslouchá a slyší. Milovat znamená cítit spolu se všemi živými bytostmi. Kdo miluje, objeví v sobě nekonečné prameny útěchy a účasti na trápení druhých. Jsme jako andělé s jedním křídlem - můžeme letět, jen když se držíme v objetí.

Řekněte to dřív!

On byl robustní, měl silný hlas a drsné způsoby. Ona byla křehká a velmi něžná. Uzavřeli spolu manželství. On ji dělal pomýšlení, nic ji nechybělo. Ona se zase starala o dům a vychovávala děti. Děti odrostly, oženily se a povdávaly a odešly. Jak už to tak bývá...

Ale ve chvíli, kdy všechny děti byly zabezpečeny, žena ztratila svůj úsměv, hubla a stávala se čím dál průsvitnější. Nemohla jíst a zakrátko už nemohla ani vstát z postele.

Manžel se o ni velmi obával, a tak ji odvezl do nemocnice.

U jejího lůžka se střídali lékaři a později i proslulí odborníci. Ale nikdo nemohl přijít na to, o jakou nemoc se jedná. Potřásali hlavami a byli v koncích.

Poslední lékař si vzal manžela stranou a sdělil mu: „Řekl bych... jednoduše... že vaše žena už nechce žít.“

Muž si sedl beze slova na okraj lůžka své ženy a vzal ji za ruku. Drobnou ručku se skryla celá v ohromné dlani. Potom silným hlasem rozhodně prohlásil: „Ty neumřeš!“

„Proč?“ zeptala se ho hlasem tichým jako lehký závan větríku.

„Protože já tě potřebuju!“

„A proč jsi mi to neřekl dříve?“

Od té chvíle se její stav začal zlepšovat. A dnes se má výborně.

Odborníci se ještě dlouho dohadovali, o jakou nemoc šlo a jakým lékařským zákrokem se uzdravila.

Posledním objevem na poli medicíny je nemoc nazvaná „syndrom neviditelného člověka“. Je to člověk, který je s námi u stolu, v pokoji, v domě. Sledujeme jeho fyzickou přítomnost, a přece ho nevidíme. Dalo by se říci, že se odmítáme na něj podívat.

Nikdy nečekej na zítřek, když máš někomu říci, že ho máš rád. Udělej to hned. Nemysli si: „Ale moje maminka, mé dítě, moje žena... ta to přece ví.“ Snad to vědí. Ale tobě nic neudělá, když jim to zopakuješ. Nedívej se na hodiny, zvedni telefon: „To jsem já, chci ti říct, že tě mám rád.“ Vezmi za ruku člověka, kterého máš rád, a řekni mu: „Potřebuju tě! Mám tě rád, mám tě rád, mám tě rád...“

Láska je život. Je země mrtvých a země živých. Jediný rozdíl mezi nimi je v lásce.

Bruno Ferrero

Z knihy Příběhy pro potěchu duše
Vydal Portál, Praha 2008

O hokeji a sestřičce Karle

Bývalého vynikajícího slovenského hokejového útočníka Petra Šťastného a československého reprezentanta asi není třeba sportovním fanouškům příliš připomínat. Peter Šťastný odpovídal nedávno na otázky slovenského magazínu - Don Bosco dnes. Rozhovor vám v přetisku Salesiánského magazínu z Prahy přinášíme.

Ve své knize Hokej na dvou kontinentech píšete o řeholní sestře Karle...

Je to nejstarší sestra moji maminky, salesiánka. Před komunistickým režimem utekla do Itálie, do Monte Beluno. Slýchal jsem o ní už jako malý kluk. Posílala nám balíčky s náboženskými materiály a tímto způsobem se na dálku starala o naši viru. Hodně se za nás modlila.

Setkal jste se ni někdy osobně?

V roce 1977 jsem byl už podruhé mistrem světa a tak jsem si mohl koupit auto. Moje první cesta na dovolenou vedla právě za ní. Vzal jsem i svou maminku, která se se sestrou neviděla 30 let. Později, když jsem i já emigroval, setkával jsem se s ní častěji. Bylo možné mluvit s ní o všem. Lidé ji všude zdravili, připomínala mi Matku Terezu.

Petr Šťastný jako hokejista NHL

Sport a vaše děti...

V pubertě považuji při výchově za velmi důležité čtyři momenty: dobrou školu, hodně dobrých aktivit, dobré přátele a modlitbu. Toto jsem se snažil dát svým dětem. Z aktivit si vybrali sport a všichni v něm byli dobří, získali díky sportu i stipendia na amerických školách.

Co na sportu oceňujete z výchovného hlediska?

Upevňuje charakter, učí disciplíně a vytrvalosti, hierarchii hodnot, týmové spolupráci. Dnes se už člověk sám nikde neprosadí, potřebuje být součástí týmu. Kolektivní sport učí lidi vycházet spolu, komunikovat. Ne nadarmo se říká: v zdravém těle zdravý duch.

Je možné přirovnat hokejový tým k rodině?

Bezpochyby. Vzpomínám si na vlastní začátky a slova generálního manažera v Kanadě, který stále tvrdil, že v týmu je to jako v rodině. Pevné vazby vzniknou až ve chvíli, kdy má jeden zájem o druhého. Když spoluhráč potřebuje pomoc, tak tam letím pomoci - vytvořím prostor na přihrávku, odstavit hráče, pomoci v nevýhodné situaci. Takové momenty se přenášejí na celý kolektiv, vzbuzují respekt u soupeřů a tak se dostáváte do psychické výhody. Úspěch je v takové situaci větší než tam, kde je to v týmu rozbité. Také v rodině, kde je radost, úcta a respekt se žije lépe a je to chytlavé i pro ostatní. Rodina to přenáší na okolí, na společnost.

V dnešní době jsou ale početnější rodiny terčem posměchu, nebo ne?

I my jsme byli nejednou terčem vysmívání, ale nás to zároveň jako rodinu stmelovalo. Posmívali se nám za chleba se sádlem. Ale: všechno zlé je k něčemu dobré. Velká rodina je obrovský dar. Vznikají tu hodnoty jako láska, přátelství, úcta, které se nedají koupit. A to v životě pomáhá. Ve velké rodině se můžete opřít jeden o druhého. Pocházím ze šesti dětí a mám čtyři vlastní.

Kromě pozice hráče jste byl také hokejovým trenérem. Jak se dá objevit sportovní talent?

Moje funkce v klubu St. Luis se jmenovala Speciální úkoly. Vybral jsem si ji proto, abych měl čas věnovat se dětem, byl jsem hokejovým koučem své dcery. Pracoval jsem v této pozici přímo pod generálním manažerem, a tak jsem často jezdil na mezinárodní soutěže, kde jsem se dostával mezi mladé. Talent se tam nehledá, ukáže se sám. Je však třeba takového talentovaného mladého člověka správně nasměrovat. Viděl jsem mnoho talentů, které dřív než dožrály, vyhořely. Dostaly se na špatné cesty...

Co byste doporučil salesiánům při práci ve střediscích?

Děti je třeba vést k různým aktivitám. Talent se tu může začít rozvíjet a později specializovat.

Jsou podle vás adekvátní odměny hráčů NHL? Hráči dávají část svých peněz na charitu, jsou tyto peníze do dobrých rukou?

Ano, výdělky jsou přiměřené, protože jsou to vydělané peníze. Jedná se o jedinou komerční organizaci, kde dělníci-hokejisté, vydělávají víc než funkcionáři. Peníze však přicházejí od fanoušků, kteří si váží talentu hráčů, a to všichni vědí. Mnozí hráči jsou opravdu velmi štedří a dávají peníze do různých oblastí. Chlapci v hokeji prošli tvrdými podmínkami a ti, kteří jsou na špičce mají dobré srdce, proto umějí dělat dobrá rozhodnutí. Já sám podporuji jednoho salesiána a jeho misii v Indii, kde je obrovská chudoba a on se obětuje pro šíření víry. Citím povinnost podělit se.

Máte osobní kontakt se slovenskou mládeží? Jak ji vnímáte v porovnání se zahraničními mladými lidmi?

Kontakty mám, protože jsem už sedmým rokem poslancem Evropského parlamentu za Slovensko. Byl jsem už asi v 50 různých školách, a tak mohu mládež porovnat. Tím, že se Slovensko stalo jedním z vyspělých demokratických států a otevřely se nám dveře, jsou podmínky srovnatelné se zahraničím. Je to jiná generace mladých, nároky jsou vyšší - elektronika a média mají svůj vliv. Ještě ale nejsme natolik zkažení, i když za těch dvacet let už jsme stihli napáchat dost velké škody. Vedením mládeže ke sportu předcházíme mnoha špatným vlivům.

Utekl jste do zahraničí za svobodou, dnes se do ciziny utíká za prací. Co klade na mládež větší nároky?

Pro mě bylo rozhodnutí utéci nejtěžší v životě, protože důsledky byly velmi závažné pro celou rodinu i pro mě samotného. Bylo téměř jisté, že svou rodinu už nikdy neuvidím. Takové překážky už dnes nikdo nemá. V současnosti mají lidé široké možnosti výběru. Doporučuji rodičům, aby nechali děti studovat cizí jazyky, aby je nechali vycestovat, aby mohli poznávat cizí kultury. To lidi sbližuje, spojuje. Přispějí tak víc k budování evropské kultury.

Poslední slovo pro slovenské salesiánky...

Díky mojí tetě, salesiánce Karle a svým kontaktům se salesiány jsem byl zahrnutý množstvím modliteb, za které jsem vděčný. Chtěl bych jim popřát, aby vydržely, aby jich bylo vždy hodně, aby se rozšiřovaly a aby se jim dařilo šířit víru a křesťanské hodnoty, které dokážou učinit každého šťastným. Ať jsou zdravé a vytrvalé. Trend je dobrý!

Kamila Novosedlíková, FMA
Miroslava Tarajová, FMA
Salesiánský magazín 5/2011

Petr Šťastný je od roku 2004 poslancem Evropského parlamentu

Petr Šťastný

Se narodil 18. října 1956. Je jednou z nejvýznamnějších osobností slovenského hokeje. Reprezentoval Československo, Kanadu a Slovensko. Je vítězem Kanadského poháru a dvojnásobným mistrem světa. V osmdesátých letech 20. století byl druhým nejproduktivnějším hráčem NHL po Wayne Gretzkém. Od r. 2004 je poslancem Evropského parlamentu.

Hokejovou kariéru začal v roce 1974 v klubu HC Slovan Bratislava, kde spolu se starším bratrem Mariánem a mladším bratrem Antonem vytvořili obávanou útočnou trojici. Ve zlaté éře bratislavského hokeje se Slovanu pod vedením bratrů Šťastných podařilo v sezóně 1978/79 prolomit hegemonii českých klubů a získat titul mistra Československa. V následující sezóně získal Peter Zlatou hokejku - ocenění pro nejlepšího hokejistu Československa.

V roce 1980 se Peter spolu s bratrem Antonem rozhodli odejít hrát hokej do NHL. O rok později je následoval i nejstarší z bratrů - Marián. Bratři Šťastní začali svou profesionální kariéru v dnes už neexistujícím klubu Quebec Nordiques. V sezóně 1989/90 přestoupil do New Jersey Devils a v sezóně 1993/94 do klubu St. Louis Blues, kde následující sezónu ukončil svojí profesionální hráčskou kariéru. Během své kariéry v NHL se Peter Šťastný stal druhým nejproduktivnějším hráčem osmdesátých let 20. století. Celkem v základní části NHL odehrál 977 zápasů a získal 1 239 bodů za 450 gólů a 789 přihrávek. K tomu ještě odehrál 93 zápasů v play off, kde získal 105 bodů za 33 gólů a 72 asistencí. V roce 1998 byl uveden do Hokejové síně slávy v Torontu, jako první hráč narozený a vyrůstající v Evropě.

Podle wikipedia

Exorcista P. Elias Vella

odpovídá na aktuální otázky (2)

Člověk potřebuje uzdravení ve všech aspektech. Ať je to fyzické, psychické, psychologické či duchovní. My mluvíme právě o duchovním uzdravení. Musíme však nejdříve definovat kořen nemoci a v tomto případě jsou to zranění. Jaké jsou nejčastější příčiny zranění, kde pramení jejich původ?

Častokrát se díváme jen na vnější stránku člověka. Pokud vidíte nahněvaného, násilného, velmi vystresovaného, depresivního či odmítnutého člověka, vidíte jen jeho vnější část. Častokrát si neuvědomíme, že to nač se díváme, má svůj kořen. Ať je to duchovní kořen nebo psychický. Každý z těchto problémů má svůj kořen. Tento kořen můžeme dokonce najít již v období našeho početí. Dříve než jsme se narodili. Dám vám příklad. Může se stát, že komplex méněcennosti dané osoby, pochází z jeho rodinného prostředí, kde toto malé dítě bylo vždy dáváno bokem a kritizováno za každou maličkost. Může se stát, že hněv, který prožíváte v tomto období pochází z hněvu, který jste měli vůči svému otci, protože byl na vás příliš přísný. Měli bychom se snažit zkoumat, proč se chová takovým způsobem a ne jiným. Jaký je skutečný kořen mého chování. Pokud ho najdeme, pak může člověk procházet terapií a jednou a navždy tento kořen zlomit. Tímto způsobem začíná naše vnitřní uzdravení.

Mluvíme jen o jednom koření? Je zatím většinou jen jeden kořen, od kterého se odvíjí další nebo se to postupně nabaluje? A kořenů, od který se odvíjí zranění a později chování člověka, je mnohem více?

S růstem a dospíváním druhy zranění a další rány přibývají. V našich životech se tak rány a zranění akumulují. Je to jako když se díváme na rostlinu. Pokud ji vytrhneme, má vždy jeden hlavní kořen, na který je navázáno více malých kořínků, které spolu vytvářejí obrovskou sadu kořenů. Mnohokrát je naše chování přímo nebo nepřímo spojeno s hlavním kořenem. Ve skutečnosti ale v našem životě neexistuje jen jeden kořen, ale více kořenů které všechny musí být prolomené.

Mnoho ran a zranění pochází z nedostatku lásky. V přednáškách říkáte, že je při léčbě zranění třeba začít již v prenatálním období. Dokonce již při početí. Proč je důležité uzdravování od početí?

Když se na toto díváme z duchovního hlediska, Bůh je láska. Stvořil nás podle svého vlastního obrazu. Je v nás proto ukrytý potenciál milovat a být milovaný. Člověk proto dospěje ke své celistvosti a zralosti na tolik, jak je schopný milovat a přijímat lásku. Všechna naše zranění a rány mají

svůj kořen v nedostatku lásky. Nedostatek lásky může začít již v období našeho početí. Ne každý akt početí je aktem lásky. Mnohokrát to nemá s láskou nic společného. Daná osoba mohla být počatá v atmosféře, kde byl nedostatek lásky, kde láska chyběla. Tato skutečnost se může ještě zintenzivnit, když se rodiče dozví, že čekají miminko a odmítnou ho. Přestože si myslíme, že miminko v lůně matky nic nevnímá, ono vše absorbuje. To nejsou pouze duchovní závěry, ale i psychologické. Pokud dítě v prenatálním věku prožije období, kdy se matka snaží jít na potrat, zranění v něm zůstane. Mnohokrát máme představu, že dítě v lůně matky ničemu nerozumí. Ve skutečnosti dítěťátko nic nechápe svou logickou myslí, protože se ještě nevyvinula, ale vše v sobě uchovává v podvědomí. Přestože si tento fakt již později neuvědomí, neznamená to, že to nebude ovlivňovat jeho život v současnosti. Někdy se díváme, proč se některý mladý muž cítí tak odmítnutý nebo kde se v tomto děvčátku bere tolik hněvu proti matce či otci. Někdo si myslí, že tento hněv nebo pocit sebeodmítání pochází ze současnosti. Ve skutečnosti to nejsou současné situace, které způsobily tento hněv nebo pocit odmítnutí. Častokrát člověk musí jít do období těhotenství a početí a najdeme kořen právě tam.

Jak se člověk dozví, že jsou tyto skutečnosti z minulosti již vyléčené? Nemusí přece vědět, že ho rodiče počali bez lásky nebo že bylo jeho uvedení do života jakýmkoliv způsobem nechtěné.

Vždy dávám příklad sady drátů. Zkuste se začít dotýkat jednoho drátu po druhém. Pokud z nich nebude vycházet žádný elektrický šok, znamená to, že jsou jakoby mrtvé. V případě, že se ale dotknu jednoho z nich a on mi dá elektrický šok, znamená to, že je stále živý. Může se stát, že se budu modlit za okamžik vašeho početí. Jakmile můžete chválit Boha za okamžik početí, znamená to, že vaše chvíle početí nemá nic negativního. Pokud se v této chvíli nachází něco negativního, okamžitě můžete cítit reakci a to znamená, že moment vašeho početí musí být uzdraven.

Ne každý bude mít ale k modlitbě po ruce vás. Může člověk sám přijít na to, co je důvodem jeho negativního chování, jeho zranění? Nebo na to potřebuje pomoc kněze nebo psychologa?

Myslím si, že častokrát potřebujeme pomoc, protože sami bychom to nezvládli. Jde jen o to být trochu informovaný. Pokud má člověk dostatek informací, může se pak snažit pokračovat sám. Ale jakmile se nějaká konkrétní záležitost stane pro člověka velmi vážnou, pak potřebuje pomoc. Dám

příklad. Představte si, že máte velký hněv vůči své matce. Zjistíte, že kořenem tohoto hněvu je, že jste byli coby malé děti fyzicky zneužíváni. Vaše matka vás neustále bila a to způsobilo ten obrovský hněv vůči ní. Bylo by velmi těžké, kdybyste se snažili vyléčit tento hněv sami. Nebo jste mohli být sexuálně zneužíváni a toto zneužívání přináší do vašeho života nezdravý sexuální život. Buď úplně odmítáte sex nebo naopak jdete do dalšího extrému, kdy se snažíte najít sex ve všem. Je velmi těžké odpustit tomu násilníkovi, násilí, které bylo na vás spácháno. Pokud jsou tyto kořeny velmi hluboké, potřebujete skutečně pomoc kněze, terapeuta či psychologa, aby vám pomohl tuto záležitost uzdravit. Po jejich pomoci pokračujete samozřejmě sami. To je jako když jdete k doktorovi, který stanoví diagnózu nemoci. Dá vám pak léčbu, ale před každým setkáním s lékařem se musíte chovat podle toho, co vám řekl. Musíte brát například předepsané léky. Jde o spolupráci mezi pacientem a terapeutem.

Můžeme mluvit o fyzickém, psychickém a nyní mluvíme o duchovním uzdravení. Je kořen pro psychické, fyzické a duchovní zranění společný nebo tím hlavním kořenem je to duchovní zranění, z něhož se pak odvíjí fyzické a psychické zranění?

Obyčejně jsou všechny tři dimenze člověka - duch, duše a tělo, spolu navzájem propojené. Pokud se cítíte rozrušení, dotýká se rozrušení obyčejně všech tří dimenzí. Někdy to začíná od fyzické a pak to přejde do psychické a duchovní. Někdy to začne od psychické, přejde k fyzické a duchovní oblasti a někdy to začne od duchovní a ovlivní to fyzickou a psychickou dimenzi. Dám vám příklad. Máte rakovinu. Je to fyzická záležitost. Rakovina do vás ale přináší úzkost, strach a hněv, takže vidíte, že fyzické přešlo do psychického a psychické přejde do duchovního. Začnete si totiž myslet, že vás Bůh opustil, že vaše modlitby nebyly vyslyšené, že vás Bůh už více nemiluje. To je doklad toho, že něco začalo ve fyzické oblasti a přešlo k dalším dvěma. Vezměme si psychickou záležitost. Je ve vás například velký hněv, jehož kořen může být také v minulosti. Tento obrovský hněv může velmi lehko přejít do fyzického. Můžete například začít trpět vysokým krevním tlakem. Můžete mít vřed na žaludku. Psychické přechází k fyzickému a přechází k duchovnímu. Potom z tohoto hněvu vychází rebelství vůči Bohu. A totéž je pokud věci vychází z duchovní oblasti, kdy se například rouháte. Takže se jedná o něco, co začíná v duchovní oblasti. Dostaví se ale psychické následky ve formě úzkosti a stresu, které jsou ve vás a toto vše znovu přejde do fyzické oblasti. Vidíte, že vše začíná v jedné dimenzi a pak to velmi lehko přechází i do dalších dvou dimenzí člověka.

Proč je potřebné vracet se do minulosti a uzdravovat zranění. Není někdy lepší na to zapomenout než se v tom rýpat?

Existuje minulost, která je minulostí a minulost, která je stále současností. Je minulost, která se stává historií. Pokud

je historií, pak je dobré o ní víc nehovořit. Nechat ji za mnou, protože se mne už více netýká. Pokud je ale tato minulost stále přítomnou ve smyslu, že stále ovlivňuje můj současný charakter, chování, vztahy, tak v tomto případě nemohu tuto minulost ignorovat. Například: Pokud kvůli mému hněvu, který mám vůči svému otci, nyní hážu všechn svůj hněv na manželku a děti, nemohu v žádném případě ignorovat svou minulost. Nebo pokud se cítím stále odmítaný a nerozvíjím své dobré vlastnosti a kvality, které jsou ve mně a to přináší problémy do mé práce nebo způsobuje, že kladu sebe stále bokem. Pokud to pochází z toho, že jsem nikdy nebyl doceněn jako malé dítě doma nebo ve škole, nemohu tuto minulost v žádném případě ignorovat. A to stejné se týká i mého duchovního života. Pokud se stále cítím nemilovaný Bohem, a je to způsobené tím, že jsem nebyl milovaný, neprožíval jsem lásku jako malé dítě, a nyní žiji velmi mizerný život. Neustále cítím, že mne Bůh nemiluje, proto nemohu minulost ignorovat. Pokud minulost už více neovlivňuje můj současný život, mohu ji ignorovat. Ale pokud minulost stále ovlivňuje současnost, musím být dostatečně rozumný na to, abych s tím něco dělal.

V této souvislosti mne napadl váš příklad s dráty, který jste uvedl, že když jeden drát nefunguje, znamená to, že zranění je vyléčené. Není zapotřebí se tam vracet, ale pokud tam ještě nějaký drát jiskří a člověk má upřímnou snahu zreflektovat svůj život, co si to vyžaduje od člověka, jaký je hlavní důvod, když se rozhodne vrátit do minulosti, v jaké psychické a fyzické pohodě by se měl nacházet?

Normálně se stává, že se začínáte dotýkat vašeho současného života a začnete se cítit nepohodlně. Mnohokrát musíme jít k doktorovi. Můžete se mne ale zeptat, kdy se mám rozhodnout, že mám jít k doktorovi. Dostanu se vždy do bodu, když už nemohu jinak konat. Například vás někdy trochu pobolívá jeden z vašich zubů a vy to ignorujete. Pak se ale dostanete do momentu, kdy už to nemůžete víc ignorovat. Domnívám se, že v tom okamžiku už vás nikdo nebude muset tlačit, abyste šli lékaři. A toto se může stát i v našem psychickém životě. Přejde období, kdy si uvědomíte, že váš hněv není přirozeným hněvem. Jste nazlobený na malé triviální věci. A není už rovnováha mezi tím, co se děje ve vašem životě a vaší reakcí. A já si myslím, že v této chvíli je velmi rozumné, když si řeknete, že musíte vyhledat pomoc. Stejně je to i v našem duchovním životě. Myslím si, že samotné znaky vám ukáží v čem potřebujete pomoc.

Z rozhovoru s P. Eliášem Vellou o vnitřních zraněních, který poskytl v roce 2005 slovenskému rádiu Lumen. Dokončení přineseme v dalším čísle.

Pro webovou stránku Římskokatolické farnosti Blatnice pod Svatým Antonínkem připravila Lenka Fojtíková

Rady z domácí lékárny

8 figlů, jak přežít zimu bez nemocí

1. Pomocník z domácnosti: Olivový olej

Jak pomáhá: Zvláčňuje popraskané ruce a rty. Předtím, než vyjdete do zimy, potřete si ruce a rty olivovým olejem. Funguje také obyčejné máslo či margarín, ale na rozdíl od olivového oleje se tak dobře nevsáknou.

2. Pomocník z domácnosti: Váleček

Jak pomáhá: Zahřeje nohy. Jeden z nejjednodušších způsobů, jak se zbavit studených nohou je masáž válečkem. Jezděte jím po chodidlech po dobu 3 minut. Váleček má ještě jeden blahodárný vliv. Pomůže vám natáhnout šlachy, takže se vám bude snáze chodit po vánočních nákupech.

3. Pomocník z domácnosti: Kuřecí polévka

Jak pomáhá: Zmírňuje příznaky nachlazení. Při nachlazení pijte nejen dostatek tekutin, ale dopřejte si i dva talíře kuřecí polévky denně. Většinu infekcí dýchacího ústrojí způsobuje produkce bílých krvinek, kterým se říká neutrophily, ty zvyšují produkci hlenu. Kuřecí polévka zabraňuje tvorbě neutrophilů.

4. Pomocník z domácnosti: Láhev horké vody

Jak pomáhá: Posiluje imunitu. Kdykoliv cítíte, že na vás »něco leze«, přiložte láhev s horkou vodou k vašemu hrudníku. Přesně pod hrudní kostí se nachází brzlík, který vytváří T-lymfocyty, buňky, jež jsou základem obranných funkcí organismu. Teplem jejich činnost posílíte.

5. Pomocník z domácnosti: Láhev whisky

Jak pomáhá: Likviduje bolest v krku. Někteří odborníci doporučují kloktat whisky s vodou. To by bylo ale zbytečné plýtvání. Úplně nejlepší je whisky vypít. Připravte si ozdravný nápoj. Vymačkejte půlku citronu, přidejte trochu horké vody, lžící whisky a lžičku medu. Pokud nepijete alkohol, kloktejte slanou vodu.

6. Pomocník z domácnosti: Žvýkačka bez cukru

Jak pomáhá: Udržuje v kondici uši. Zánět uší patří k nepříjemným bolestem. Bohužel patří k častým nemocem zimního období. Při chřipce se smrkáním dostává hlen i do ušní trubice. Podle vědců se ale riziko, že onemocníte zánětem ucha snižuje o polovinu, žvýkáte-li pětkrát denně. Akt žvýkání totiž posouvá hlen z ucha. Sladidlo xylitol, které se dává do žvýkaček bez cukru navíc napadá bakterie, které problém způsobují.

7. Pomocník z domácnosti: Polštář navíc

Jak pomáhá: Ničí kašel. Pokud trpíte kašlem, určitě vám neuniklo, že váš stav se v noci zhoršuje. Je to proto, že se řasinky, kterým se říká cília a které se vyskytují kolem plic a průdušek, narovnají a nemohou posouvat vrstvu hlenu. Hlen se pak hromadí, což způsobuje kašel. Když si hlavu podepřete polštářem navíc, chloupky zůstanou v původním stavu. Pokud netrpíte hlenovým kašlem, ale spíše suchým a šimravým kašlem, zkuste si dát prst do ucha a lehce jím zatřást.

8. Pomocník z domácnosti: Žárovka

Jak pomáhá: Zlepšuje náladu. V zimě se častěji cítíme poťmáka. Nedostatek sluníčka snižuje hladinu hormonu štěstí serotoninu. Minutové cvičení s žárovkou vám jej pomůže doplnit. Sedněte si do místnosti, ve které můžete zhasnout. Vezměte posuvnou lampu s 60 wattovou žárovkou. Posad'te se metr od lampy, ujistěte se, že ji můžete zhasnout z místa, na němž sedíte. Rozsviřte lampu a dívejte se do ní jednu minutu. Pak ji zhasněte, zavřete oči a soustřed'te se na záblesk světla, které máte před sebou, dokud nezmizí.

A ještě jedna rada, jak se nenakazit v době chřipkového řádění

V roce 1919, kdy chřipka zabila víc než 40 milionů lidí, jeden lékař navštívil řadu rodin s dotazem, jestli potřebují pomoc proti chřipce. Mnozí už byli nakaženi, mnozí už zemřeli. Potkal také jednoho sedláka, který mu sdělil, že všichni z jejich rodiny jsou zdraví. Když se lékař zeptal, co dělají jinak než ostatní, selka mu odpověděla, že **do místností dali nádoby s neoloupanou cibulí**. Lékař ji pochopitelně nevěřil a ptal se, jestli by mu dala jednu tu cibuli, aby si ji prohlédl pod mikroskopem. Dostal ji a on ji prohlédl, našel na ní viry chřipky. Cibule evidentně pohltila všechny viry a uchránila rodinu zdravou.

Slyšela to jedna kadeřnice a v provozovně postavila několik hrnků s cibulí a jako zázrakem nikdo z personálu nenakazil chřipkou, ačkoliv byli nechráněni ve stálém styku se zákazníky.

Protože je to laciná věc, vyplatí se zkusit to jak doma, tak zaměstnání a uvidí se, jestli to bude účinkovat. My jsme to udělali a chřipku jsme opravdu nedostali. Když to pomůže tobě a tvým blízkým ke zdraví, je to pro vás to nejlepší. Když náhodou někdo onemocní, stejně moc neztratíš, je to něco drobných za cibuli.

MUDr. Lubomír Pecháček

Love, Faith, and Ritual

It's not easy to sustain love, at least not with constant emotional fervor. Misunderstandings, irritations, tiredness, jealousies, hurt, temperamental differences, the familiarity that breeds contempt, and simple boredom invariably chip away at our emotional and affective edges and, soon enough, fervor gives way to routine, the groove becomes the rut, and love seems to disappear.

But we can easily misread this.

First off, just because the surface of a relationship seems clouded with misunderstanding, irritation, and hurt doesn't mean we don't love each other. Love sits at a place beneath the ebb and flow of irritation and boredom. You can be willing to die for someone, even as at that very moment you are seething with anger at him or her.

John Shea, in the brilliant series of homilies published through Liturgical Press, gives us a wonderful example of this. He shares the story of a woman who took in her aging mother to help her while she was recovering from a stroke. The daughter was painstakingly attentive to her mother's every need; yet, at a point, a dreadful fight broke out - over a trivial incident regarding a hard-boiled egg. In the middle of their war of words, the mother asked her daughter: "Why are you doing all of this for me anyway?"

Her daughter responded by listing her reasons: "I was afraid for her; I wanted to get her well; I felt maybe I'd ignored her when I was younger. I needed to show her I was strong. I needed to get her ready to go home alone; old age, and on and on. I was amazed myself. I could have gone on giving reasons all night. Even she was impressed.

"Junk," she said when I was done.

"Junk?" I yelled. Like, boy, she'd made a real mistake with that remark.

"Yes, junk," she said again, but a little more quietly. And that little more-quiet tone got me. And she went on: "You don't have to have all those reasons. We love each other. That's enough."

Irritation, anger, and boredom within a relationship do not necessarily mean that love has died, as this story illustrates. Love rests at a deeper place. But how do we touch that place inside less-than-idyllic feelings?

We do it through ritual. Our lives together within every kind of community are sustained by small and big rituals that keep us together, keep us respectful, and let us wait in patience throughout the ups and downs of shared life. For example; sometimes we greet each other with real warmth and sometimes our greetings barely mask our irritation or boredom. But, we still greet each other. Saying "Good morning" is a ritual act, an important one. It says that we love and care for each other, even when that isn't exactly what we may be feeling on a given day. That's also true of the perfunctory peck on the cheek as we greet or say goodbye, the ritual hug, the sign of peace in our churches, and (especially) our commitment to sit down with each other at regular times for meals and other get-togethers. These are important rituals that say with our action and our commitment what our feelings sometimes cannot say, namely: "I love you! I'm here for you, even when we are both too tired, too over-familiar with each other, too pre-occupied and busy, and too irritated by our differences to feel much fervor in our love at this moment." Ritual speaks for love, even

as it needs always to be undergirded by love."

The same holds true for faith. In faith, just as in love, there is a surface and there is an under-girding. The deeper reality is in the undergirding and we should be prepared for lots of shifting ground on the surface.

In our faith journey, there will be moments of fervor, of emotional warmth, of warm security; but there will also be periods, long periods, sometimes bitter ones, where on the surface we will feel only dryness, boredom, a sense of God's absence, and perhaps even a positive distaste for the things of God and faith. This doesn't necessarily mean we lack effort or that we are suffering in our faith from the familiarity that breeds contempt. We can, as Chesterton classically suggested, try to look at things familiar until they look unfamiliar again, but that won't, as the mystics assure us, always cure the problem.

Faith, like love, needs to be sustained through ritual, through ritual acts that let our commitment and our action say what we cannot always say in our words and our feelings. And our faith tradition provides these rituals for us: reading the Scriptures, participating in the Eucharist, praying the office of the church, praying the rosary, praying from various kinds of prayer books, sitting in silent centering prayer, and, most important of all, simply showing up regularly for church. All of these say what the woman whose story we shared said to her daughter: Beneath all this, we love each other. That's enough!

*by Father Ronald Rolheiser, OM,
The Observer November 11, 2011*

First Kansan Crowned Miss Czech-Slovak US

Christine Dowling

Highlighting the festivities at the national Czech Days celebration in Wilber, NE August 5-7 was the crowning of the new Miss Czech-Slovak US Queen for 2011-12. Christine Dowling of Hays, a senior at Kansas State University, was selected from among the contestants representing a total of thirteen states across the country.

The contestants were judged in the categories of private interviews, on-stage interviews, native folk costume preparation and modeling, and talent presentation. Miss Dowling was the winner of

the top award in the oratorical category for the private and public interviews, and also was selected Grand Talent Award winner, leading to her being named the new Queen for the upcoming year.

This year the Miss Czech-Slovak Pageant awarded a total of over \$10,000 in scholarships, cash and gifts. In addition, Christine was awarded a trip to the Czech Republic to further her study of the Czech culture. Contestants in the Pageant are required to be of Czech or Slovak ancestry. All eight of Christine's maternal great-great grandparents emigrated from what is now the Czech Republic.

The 2011 Pageant marked the 25th anniversary of the event, and the 50th renewal of the national Czech Days in Wilber. However, this is the first time in the history of the Pageant that a Kansas contestant has been crowned the Queen, though Kansas has been represented in all the previous pageants. It is also noteworthy that Christine's sister Catherine competed in the 2005 Pageant, winning both the oratory and talent phases of the competition, and finished as the first runner-up. This marks the first time two sisters have both won two of the top awards in the competition, and the first time sisters have each finished in the Queen's court in their respective Pageants.

As the reigning Miss Czech-Slovak US, Christine will travel to numerous Czech festivals, cultural events, and state and local pageants across the United States to represent the national organization and promote the appreciation and development of the Czech and Slovak cultures, along with the continued development of the Pageant program.

In addition to the national Queen Kimberly Root, representing the state of Nevada was recognized as the first runner-up, and Emily Samek of Utah was named the second runner-up. These two young ladies will also represent the Czech Americans at various cultural events and help promote the ideals of the pageant.

Christine was selected as the Miss Kansas Czech-Slovak Queen at the 2010 Wilson Czech Festival where the Kansas pageant is held each year. She spent the past year representing the Czechs of Kansas at cultural events throughout Kansas.

Christine Dowling is a 2008 graduate of Thomas More Prep-Marian in Hays and the daughter of Bill and Lynn Dowling. She is the granddaughter of Bob and Joan Malir of Wilson.

More information on the Pageant can also be found at www.missczechslovakus.com.

Ronald D. Schraeder

The Golden Metropolis in the heart of Europe

New Town: Charles Square (1)

The New Town (Nové město) was founded in 1348 by the King and Holy Roman Emperor, Charles IV of the Luxembourg dynasty. It was planned around 3 central market squares, namely the Horse Market (Koňský trh, later called Václavské náměstí), the Cattle Market (Dobytčí trh, later called Karlovo náměstí) and the Hay Market (still called Senovážné náměstí). Charles Square remains the largest of the three mentioned. It is 1,000 feet long and 490 feet wide. Over the centuries it served miscellaneous purposes and witnessed several consequential events. During the reign of Charles IV the Prague citizens gathered here to hear important imperial proclamations and to view the coronation jewels put on display once a year in a wooden tower built in the middle of the square for that purpose. Later the tower was replaced by the chapel of Corpus Christi which contained holy relics such as small pieces of the crown of thorns and the crucifix and remains of various saints. The emperor obviously hoped to establish here a shrine, a place of pilgrimage, but unfortunately the

The statue of Eliška Krásnohorská

commercial features of the square prevailed. In addition to the cattle market, there were other goods sold at this location, such as firewood, coal and pickled herrings kept in large barrels. The ruler – straight Ječná Street which runs through the center of Charles Square was reputedly oriented to allow west winds to blow away the accumulated fishy stench of the “Herring Haus”. (New Town citizens had a monopoly on the fishing trade, one of several royal privileges granted to them.) At the north end of Charles Square stands the Town Hall of the New Town (Novoměstská radnice). Work on this building began shortly after Charles IV had outlined his plan for the New Town in 1348. Despite heavy remodeling, much Gothic work remains in the basement, the vaulted entrance hall and parts of the tower. A through reconstruction at the beginning of the 20th century attempted to restore the building to its former glory; the three neo – Renaissance gables and the top of the tower date from that time.

On the 30th of July 1419 a former Premonstratensian monk, turned a Hussite preacher, Jan Želivský, approached the town hall with his followers to demand the release of fellow believers held in custody. Historians dispute the exact make-up of the petitioners. Some describe it as a religious procession following the monstrance carried by the Hussite priest, while others portray it as a paramilitary unit ready for attack. When stones were allegedly thrown from the upper windows the assemblage of zealots turned into a lynching mob that rushed into the town hall and hurled a dozen councillors from the windows onto the pikes and lances of the waiting crowd. Those who survived had their heads smashed on the cobblestones. This bloody event known as the First Prague Defenestration marked the beginning of the Hussite Wars. Jan Želivský himself continued to foment turmoil among his followers until he too met a violent end. He was beheaded in the courtyard of the Town Hall of the Old Town (Staré město).

The statue of Jan Evangelista Purkyně in Charles Square park

Up to the merging of the four Prague towns into a single administrative unit in 1784, the New Town Hall was the seat of administration of the Prague New Town and competed politically with the Old Town hall. Converted into a park in the 19th century, Charles Square is now a leafy oasis in the otherwise densely built-up city center, with lovely trees, bushes and lawns, playgrounds and many commemorative statues. Around this park stand buildings in a variety of architectural styles ranging from medieval to modern.

Within the park we also encounter numerous statues of famous people such as V. Strunc, a scientist who discovered the uniqueness of fingerprints, the poet Vítězslav Hálek, Karolína Světlá and Eliška Krásnohorská, both women of letters, and the naturalist Jan Evangelista Purkyně.

There are several other unique buildings within the confines of Charles Square which we shall visit in the near future.

Tony Jandáček

*Photo on back page:
The Town Hall of the New Town*

